

Ο ΝΟΥΜΑΣ

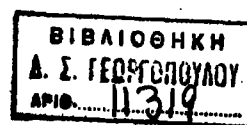
ΧΡΟΝΙΑ ΙΖ' 1920 (Β' ΕΞΑΜΗΝΟ)

ΤΟΜΟΣ ΙΗ'

ΙΔΡΥΤΗΣ & ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΤΑΚΤΕΣ:

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ, ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ, ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ, Γ. ΦΤΕΡΗΣ,
ΚΙΜΩΝ Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ, ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

504

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΘΗΝΑΪΚΟΥ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΥ

Χ. ΓΑΝΙΑΡΗΣ & ΣΙΑ

3 - ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ - 3

ΑΘΗΝΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΙΗ' ΤΟΜΟΥ (Β' ΕΞΑΜΗΝΟ 1920)

(Οι Ἀριθμοὶ δείχνουν τὰς σελίδας)

- Ε. Α.**
 Ὁ Ἥλιος καὶ οἱ δάτραχοι (La Fontaine) 381.
MIX. ΑΒΑΙΧΟΣ
 Ἐς τὴν... 1.
ΠΕΤΡΟΣ ΑΒΡΗΛΗΣ
 Μέσα στὴν κάμαρα 316.
Ε. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ
 Στὸ θάνατο μᾶς συγγένισσας (Κ. Καρθαῖος) 198.
ΑΚΡΙΤΑΣ
 Στραφές, 4.
ΓΙΑΓΚΟΣ ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ
 Ὕμνος σὲ μιὰ λιγερή, 346.
ΑΡΜΙΝ ΒΑΓΝΕΡ
 Εἰκόνας ἀπὸ τὸν πόλεμο (Β. Λ.) 19.
ΦΙΑΗ ΒΑΤΙΔΟΥ
 Θύμησι, 207.
ΕΛ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ
 102.
Γ. ΒΟΥΖΟΣ
 Ἡ ἑορτὴ τῆς Σοσιαλιστικῆς Νεολαίας ...
ΗΛ. Π. ΒΟΥΤΙΕΡΙΑΗΣ
 Δάκρυα, 179.
ΖΕΦΥΡΟΣ ΒΡΑΔΥΝΟΣ
 Κόρη 124, — τῆς Βιολαντῶς τὰ μάτια 140, —
 Κόρη 124, — Τῆς Βιολαντῶς τὰ μάτια 140,
 Πρῶτο καὶ στεγρὸ φίλι 140, — Γονατιστὸς στὴν
 ἄμμο 147, — Κάποια γαλήνια μεσονύχτια 147, —
 Χωρισμὸς 186, — Κισσός 274.
ΧΡ. ΓΑΝΙΑΡΗΣ
 Μοιρολόγια 60.
ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ
 Δὲ μοῦ τὸ λές, Πρῶτη χαρὰ, Σ' ἀγαπῶ γιατί, Ἐλ-
 λη, Κι ὅμως γίνομαι παιδί, Μπόρα, 35, — Ἄγγε-
 λος Βλάχος 77, — Ἡ ποίησις τοῦ Κ. Χατζόπουλου
 88, — Ὁ ποιητὴς Ἀθανασιάδης στὰ Γαλλικὰ γράμ-
 ματα 195, — ὝΜΝΟΙ (Λουίζα, Σὲ παιδιάτικο φί-
 λο) 323.
Μ. ΓΙΑΝΝΑΤΟΣ
 Τὸ μυστικὸ 139, — Σημάδια 400.
ΑΣΠΙΑΣ ΓΚΙΝ.
 Στὸ περιγιάλι τῆς γνώσης 63, — Τοῦ Ἰδα 150,
 — Τετέλεσται 316, — Τὸ μουντὸ ἀκρογιάλι 400.
Γ. ΓΚΙΩΝΗΣ
 Σὰν παραμόδι 310,
Π. Α. ΓΛΕΖΟΣ
 Στὸν Κωνσταντῖνο Γρατσιάτο 194.
Δ. ΓΑΗΝΟΣ
 Ἡ ὁμορφιά μᾶς ἰθδικῆς ἀξίας 86'
Φ. ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ
 Σπάζε, σπάζε, σπάζε (Alfred Tennyson) 4.
- ΙΟΥΛΙΑ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗ**
 Ὑστερ' ἀπ' τὸ χορὸ 115.
Κ. Σ. ΔΡΑΓΩΤΗΣ
 Σωστὰ λόγια 3.
Ι. ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ
 Ὁ Ἰδας καὶ ἡ Δημοτικὴ 125
ΕΒΕΝΟΣ
 Ἀντίλαλοι 325,
Γ. ΕΛΑΤΗΣ
 Χάρισμα 29, — Τὸ ρολοῖ 140.
ΕΝΑΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ
 Δίκαια παράπονα 163, — Ἔχουμε Δημ. Σκολειό;
 230, — Φταίει τὸ ὑπουργεῖο 301.
ΧΡ. ΕΣΠΙΕΡΑΣ
 Σονέτο 303.
ΑΡΓ. ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ
 Ἐνας Βασιλιάς χωριάτικα ντυμένος 337.
Μ. ΖΩΓΡΑΦΟΣ
 Εἰρήνη 303.
ΝΩΝΤΑΣ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ
 Πόνος 293.
ΚΟΡΑΛΛΗ ΘΑΛΑΣΣΙΝΟΥ
 Βιολὶ μου 274.
ΑΥΡΑ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ
 Οἱ γυναῖκες καὶ ὁ πόλεμος 126.
MIX. ΘΕΡΒΑΝΤΕΣ
 ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ, 5 — 23 — 39 — 55 — 71 —
 103 — 119 — 135 — 151 — 167 — 183 — 199
 — 213 — 231 — 245 — 263 — 277 — 295 —
 311 — 327 — 341 — 357 — 391.
ΛΙΑΗ - ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ - ΙΑΚΩΒΙΑΗ
 Στὸ πλάι τοῦ ἀντρα 28, — Ὡ διαλεχτέ κ' εὐγε-
 νικέ 102.
ΙΣΙΟΝΑΣ
 Θυσιασμένη 356.
ΙΟΥΣΤΙΝΑ
 Φθινοπωρινὸ 54, — Στὴ Λυδία 388.
Π. ΚΑΛΙΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
 Κριτικὰ 275.
Κ. ΚΑΡΑΙΟΣ
 Ἐνα ὄνειρο 19, — Ἀντρέας Ρούσος 148, — Στὸ
 θάνατο μᾶς μικρῆς συγγένισσας (Ε. Ἀθανασιάδη)
 198, — Στὸ φίλο μου, Γαλήνη, Ξυπνήματα, Ἀγά-
 πη, 387.
Κ. ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ
 Δὸν Κιχώτης 20, — Εὐγένεια 241, — Γυρισμὸς
 241, — Ποιητὴς 259, — Ἀφιερωμένον 259, — Ἀ-
 θηνᾶ, 273, — Πολύμνια 273.
Ο ΚΑΝΘΗΛΑΝΑΦΤΗΣ
 Ἔθνος καὶ κόμμα 190.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΖ' (ΕΣΑΜΗΝΟ Β')

Σάββατο Ἀθήνα, 26 Δεκεμβρίου 1920

ΑΡΙΘ. 716 (ΦΥΛ. 26)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

ΔΗΜΟΣ ΝΗΣΙΩΤΗΣ: Στην Πάτρα ξηπνάνε.
ΒΥΘΑΛΙΑ ΜΠΕΝΣΠΗΛΟΥ: Αὐτοὶ οἱ δειλοὶ !...
(τοῦ Robert Lebrun).
ΦΟΙΒΟΣ ΛΑΡΗΣ: Eyes.
ΜΑΡΙΚΑ ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ: Εἰδωλολάτρεις.
ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ: Κακότυχος.

ΜΙΧ. ΘΕΡΒΗΤΗΣ — Κ. ΚΗΡΟΛΙΟΣ: Δὸν Κιχώτης
(συνέχεια).

Ο ΝΟΥΜΑΣ: Φαινόμενα καὶ πράγματα.

ΑΠΟ ΒΑΟΜΑΔΑ ΣΕ ΒΑΟΜΑΔΑ: Νεοελληνικὴ φι-
λολογία.—Ξένη φιλολογία.—Ἡ Κοινὴ γνώμη.

ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΑ ΞΥΠΝΑΝΕ

Ἔτσι φαίνεται. Ἀρχίθησαν στὴν Πάτρα νὰ ξυ-
πνάνε — καὶ νὰ ξυπνάνε μάλιστα μὲ ἀνεκτὴ ὄριμη.
Ἐννοοῦμε τὸ φιλολογικὸ, τὸ διανοητικὸ ξύπνημα.
Νά, ἰδρῶθηκε ἐκεῖ τώρα τελευταῖα ἕνας σύλλογος, «Ὁ
Φιλολογικὸς Σύλλογος Πατρῶν». Ὅπως γράφει μιὰ
Πατρινὴ ἔφημερίδα, ἐμῶν νέων, ἐφήβων καὶ δεσποιν-
ιδῶν, περὶ τῆς 100, ἴδρυσε φιλολογικὸν ὄμιλον, μὲ
σκοπὸν τὴν προστασίαν τῶν γραμμάτων. Τὸ Διοικη-
τικὸν Συμβούλιόν του, ἐκλεγέν διὰ μεγάλης πλειοψη-
φίας, ἔχει κατὰ σειρὰν ἐπιτυχίας ὡς ἑξῆς:

Ι. Ζήρας (δημοσιογράφος), Ἀνδρικόπουλος Κ.
(δικηγόρος), Τσάμης Γ. (δικηγόρος) Νώντας Ἡ-
λιόπουλος, Παπαχρήστου (καθηγητῆς), Δημόπουλος
(δημοσιογράφος), Κ. Μελισσαράπουλος καὶ οἱ ὀδῆδες
Ἰσμήνη Παπαμικροπούλου, Δ. Παπαναγοπούλου καὶ
Μ. Παπαγιαννοπούλου.

Ὁ σκοπὸς τοῦ Συλλόγου φαίνεται καλὰ σὲ τοῦτο
τόμορφο γράμμα ποὺ μᾶς στάλθηκε:

Ὁ «Φιλολογικὸς Σύλλογος Πατρῶν» ἔχει τὴν τιμὴν
νὰ σᾶς ἀναγγεῖλει τὴν ἰδρυσὴν του.

Ὁ «Φιλολογικὸς Σύλλογος», μὲ σκοπὸν τὴν ὠθησὴν
τῶν δεσποινιδῶν καὶ νέων πρὸς τὴν ἀψηλότερη σκέ-
ψη, τὰ εὐγενικώτερα αἰσθήματα, τὴν πῶ ἀφέλιμη ἐ-
νασχόληση, θὰ προσπαθῆσει νὰ ξυπνήσει τὴν κοιμ-
ομένην μᾶς Πατρινὴν Κοινωνίαν καὶ νὰ ἐγκαινιάσει μιάν
ἐποχὴ δράσης καὶ προόδου γιὰ τὰ γράμματα στὴν
πόλιν μας.

Τὸ σκοπὸν του αὐτὸ ὁ «Φιλολογικὸς Σύλλογος» θὰ
προσπαθῆσει νὰ φτάσει μὲ διάλξεις, φιλολογικὰς συγ-
κέντρωσες καὶ ἄλλα μέσα, καὶ μὲ τὴν ἐκδοσὴν, μὲ τὸν
καιρὸ, φιλολογικῶν Περιοδικῶν.

Ἀπὸ ὅσους τοὺς διανοοῦμενους καὶ τοὺς φίλους τῶν
γραμμάτων, ὁ Σύλλογός μας, περιμένει μιὰ συμπα-
θητικὴ ὑποδοχὴ καὶ πραγματικὴ ὑποστήριξη.

Ἐχωριστὰ ἀπὸ τὸ «Νουμάς», ἕναν ἀπ' τοὺς μοχλοὺς
τῆς φιλολογικῆς κινήσεως τοῦ τόπου μας, περιμένου-
με πολλὰ περιμένουμε ἴσια - ἴσια ἀπὸ κεινοὺς ποὺ ἔ-
χουν καθήκον νὰ μᾶς βοηθήσουν, νὰ μὴ μᾶς ἀπαρ-
νηθοῦν.

Διατελοῦμε μὲ ὑπόληψη

Ὁ Πρόεδρος
Ι. ΖΗΡΑΣ

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
ΝΩΝΤΑΣ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

Τὸ Δ. Συμβούλιο

Δυστυχῶς δὲ μᾶς περισσεύει τόπος γιὰ νὰ δημο-
σιεύσουμε ἀλάεργο ἕνα ὁμορφο ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν
διάλειξη ποῦκαμε στὴν πρώτη συνεδρίαση τοῦ Συλ-
λόγου ὁ Γεν. Γραμματεὺς του κ. Νώντας Ἡλιόπου-
λος. Ἔϊταν ἡ πρώτη διάλειξη ποῦγινε στὴν Πά-
τρα στὴ Δημοτικὴ γλῶσσα, κ' ἔκαμε μεγάλη ἐντύπω-
ση. Τὸ μικρὸ τοῦτο κομμάτι εἶναι ἀρετὸ νὰ δώσει
μικρὴν ἰδέαν τῆς ὁμορφίας τῆς:

«Ἔτσι λοιπὸν οἱ ὁμορφες ψυχές, σὰν τὰ μακρυνὰ
τάστέρια ὡς φαίνονται, ὅτι λάμπουν ὅλες μαζί, ὅπως
λάμπει ὁ Γαλαξίας, εἶναι ἀπόξενες ἢ μιὰ στὴν ἄλλη,
ἀγνώριστες καὶ μακρυνές, κ' ἡ φλόγα τους περνᾷ
ἀπαρατήρητη μέσα στὸν ἀδιάφορο κόσμον...»

«Ὅλες αὐτὲς τὶς σπαρμένες καὶ ἄγνωρες καὶ παρα-
πονεμένες ψυχές τῶν μποέμ, τῶν τοιγγάνων αὐτῶν,
σκοπὸν ἔχει νὰ συμμαζέψει καὶ νὰ προστατέψει ὁ Σύλ-
λόγός μας... Ὁ Σύλλογός μας θὰ εἶναι τὸ ἐντευ-
κτῆριον τῶν ὁμορφῶν ψυχῶν κεῖ μέσα θὰ συναπαρ-
τιοῦνται καὶ θὰ καλημερίζονται, θὰ γνωρίζονται καὶ
θὰ δροσολογιοῦνται, θὰ μιλᾶν γιὰ τὴν κοινὴ πατριδα,
ὅπως τὰ δῆρφα στὴν ξενιτιά... Λέω μὲ τὸ νοῦ μου,
πὼς ὅπως τὰ Προξενεῖα τῶν Κρατῶν ἔχουν σκοπὸν
νὰ περιποιοῦνται καὶ νὰ προσφέρουν λίγη πατριδα
στοὺς ὁμοεθνεῖς, ἔτσι καὶ ὁ Σύλλογός πρέπει νὰ ἔχει
σκοπὸν νὰ συμμαζέψει τὰ παιδιὰ του τὰ σπαρμένα δῶ
καὶ κεῖ, νὰ τὰ ὑποστηρίξει, νὰ τὰ ζεστᾷναι κάτω ἀπὸ
ἕνα μανθίλι ἀγάπης καὶ προστασίας, νὰ τοὺς δώσει
ἕνα κομμάτι, νὰ τοὺς θυμίσει λιγάκι, ἀπ' τὴ χαμένη
τοὺς πατριδα, τὴν πατριδα τοὺς τῶν ὁμορφῶν, τῶν
μοσκοβολημάτων καὶ τῶν τραγουδιῶν. Αὐτὸς πρέπει
νᾶναι, καὶ θὰ εἶναι, ὁ πρῶτος σκοπὸς τοῦ Συλλόγου
μας.»

Ἐπὶ δευτέρου σκοπὸν τοῦ ὁ Σύλλογός πρέπει νὰ τά-
ξει τοῦτο: νὰ προπαγαντίσει γιὰ νὰ ἀνεύρει, ὅπου
θρῖσκονται, στὸ πρῶτον τοὺς στάδιον, καὶ νὰ βοηθήσει
τὴν ἐκκόλαψήν τους, τὶς ἐκ προδιαθέσεως αἰσταντικὰς
ψυχές, τὶς εὐαίσθητες ψυχές. Πάρτε τὴν κοινωνίαν γιὰ
ἕνα ὄρυγιον· στὸ ὄρυγιον αὐτὸ ἔξαιρουμε πὼς θρῖ-
σκονται διαμάντια, ἄλλα μικρὰ, ἄλλα μεγάλα, ἀνεύ-
ρετα ἀκόμα καὶ ἀκαθάριστα. τὰ διαμάντια αὐτὰ κα-
λοῦμαστε, δεσποινίδες καὶ κύριοι, νὰ τὰ θροῦμε, νὰ
τὰ ἐπεξεργαστοῦμε, νὰ τὰ δώσουμε σπὸ φῶς τοῦ ἡλίου
ἐφτάλαμπρες Πούλιες καὶ Αἰθερινοὺς...»

Ἐμεῖς εὐχόμεσθε ὀλοψίμα νὰ προκόψει ὁ Σύλλο-
γός αὐτός, ποὺ τιμᾷ τὴν Πάτρα, καὶ νὰ βρεῖ μιμη-

τές και στις άλλες επαρχίες μας. Τί στην όργη! Σε κάθε μιά, και στη μικρότερη πόλη της Ελλάδας, θα βρίσκονται πέντε δέκα νέοι και νέες για προζύμι. Σώνει να θελήσουν να εργαστούνε λίγο, κι άμέσως θα καταφέρουνε ό,τι καταφέρανε οι Πατρινοί.

ΔΗΜΟΣ ΝΗΣΙΩΤΗΣ

ΑΥΤΟΙ ΟΙ ΔΕΙΛΟΙ !...

"Ε, καλά! γέρω μου, δε μπορεί να τάρνηθει κανείς... μάς ξέκοψες μιά χαρά! Τί τρόπος είταν αυτός, να θαφτείς ζωντανός, μπροστά στη μύτη του έπόπτη; Μά την αλήθεια, με πάνει ρίγος σαν το σκέφτομαι... Νά, όμως που είσαι ζωντανός και καλά στην ύγεια σου... Καμήμε μου φίλε, δεν έλπίζαμε να σε δούμε τόσο γρήγορα. "Αν και ή Γενεβιέθ...

"Ο Μωρίς "Ερωτώ, σταμάτησε την κουβέντα του, χωρίς καμιά ανάγκη, για να τινάξει τη στάχτη του τσιγάρου του, που μόλις το είχε ανάψει!

Λίγο νευρικός ό ήρωας της περιπέτειας, ρώτησε με προσποιητή αδιαφορία :

— "Η δεσποινίδα Γενεβιέθ, είχε την καλοσύνη να σκεφτεί;...

"Ο Μωρίς, άρχισε τα γέλια — το πειραχτήριο! — δηματιζοντας άπάνω κάτω στο σαλόνι, όπου στο διάστημα σαρανταοχτώ ώρων που είταν με άδεια, είχε το έλεύτερο να δέχεται τις προσωπικές του επισκέψεις.

— Νά σκεφτεί; Πάει πολύ... Στοιχημάτισε μόνο, πώς δε θαμένες στην Πομερανία ως το τέλος του πολέμου. "Εγώ επέμενα για το αντίθετο... "Εχασα... Χωρίς μνησικακία, ξαίρεις... "Αλλά, άφου μιλάμε για την άδερφή μου, — τί άφηρημένος που είμαι! — δε σου άναγγειλα το μελλούμενο γάμο της..."

"Ο Ρενέ Ντετράντζ, πριν πέντε λεπτά, είχε ξεχάσει τον πόνο του κεφαλιού του από ένα χτύπημα που δέχτηκε, μπρός στη Μωμπέλ, τον Αύγουστο του 1914. Τώρα γίνηκε πιά άσπρος κι από το τραγελομάτηλο του τσαγιού, που είταν κοντά του. Εύτυχώς ό Μωρίς του έστρεψε την πλάτη — βλέποντας στον καθρέφτη όμως, έν' ή αλήθεια! — "Ο μηχανικός είπε, άνάθοντας έν' άλλο τσιγάρο, χωρίς να προσέχει τη φωνή του που έτρεμε :

— "Α, μιά!... Είναι καιρός που τάποφασίσατε;..

— "Όχι πολύς... "Ω, άγαπητέ μου, δάκερο μυθιστόρημα!... Πρέπει να σ'το διηγηθώ... Διασκεδαστικό, όσο δε φαντάζεσαι... Μά, μήν πηδᾶς λοιπόν έτσι... Θα νόμιζε κανένας πως άγινες νευρικός, εκεί που είσουν, με τους Γερμανούς... Κατά βάθος, έννοεις, το σκεφτόντουσαν κ' οι δυο, πριν από τον πόλεμο. Μά, σύμφωνα με τον τύπο του Γαμβέττα, ούτε ό ένας, ούτε ή άλλη δεν είπε λέξη. Οι γονείς μας δεν ύπαυτεύτηκαν τίποτα. Και γώ που έπιτηρούσα τους ενδιαφερόμενους με την άκρη του ματιού, λογάγριαζα τότε θάταν καιρός να μπῶ στη μέση, σαν άπό μηχανής Θεός..."

— Για το Θεό, Μωρίς, μήν άστειεύσαι πάνω σε τέτοια ζητήματα..."

— Τί σοβαρότης, γέρω μου!... Μά πρέπει να σου ξηγήσω... Καταλαβαίνεις, άλλωστε, πως για να καλοβλέπω έτσι το πράμα, έβρισκα τον έραστή ά-

ξιο της άδερφούλας μου, που δεν είναι όποιαδήποτε, ξαίρεις..."

— "Ω, όχι!... ψιθύρισε ό καμήμενος ό Ρενέ, σα να μήν τον άκουε κανείς, με μιά θέρη, που διασκεδάσε υπερβολικά τον άδιόρθωτο σύντροφό του.

— Νάι, αληθινά, ξαναείπε ό τελευταίος, με φλέγμα. Σά γαμπρός, είταν πολύ καλός. Οικογένεια καλή, φυσιογνωμία εύάρεστη, προσωπική αξία, άρχές, πνεύμα..."

— Περιουσία... Ξακολούθησε ό Ντετράντζ, προσπαθώντας να πάρει τον ίδιο τόνο.

— "Ε, όχι δά, πολλά γυρεύεις... Μιά καλή θέση, αυτό φτάνει. Μ' ένα λόγο, έδινα από πρώτα τη συγκατάθεση και την εύκή μου. Μόνο... μόνο... — έδῶ έν' ό κόμπος — το ζω που άρεσε στη Γενεβιέθ, θα προτιμούσε να του κόψουν τη γλώσσα παρά να της

εί! Ανόητη επιφύλαξη, πραγματικά... Κ' ή άδερφή μου, θα προτιμούσε να πεθάνει, παρά να κἀνει την άρχή — ίσως για το τίποτα..."

— "Ω!... διαμαρτυρήθηκε ό Ρενέ.

— "Αγαπητέ μου, δε θές να μάδεις τίποτα!..."

Πές μου, λοιπόν, το πήρες συνήθεια, νάσαι έτσι κίτρινος;... "Όχι;... Τόσο το καλύτερο... Θάμμοιαζες με νεκρό!... Που λές, έπρεπε νάρθει ό πόλεμος για να τα ξεκαθαρίσει όλα. Μόλις είχε φύγει ό έρωτεμένος, ή Γενεβιέθ μεταμορφώθηκε, γίνηκε γενναία, κ' έδωσε έξετάσεις στον "Ερυθρό Σταυρό για να υπηρετήσει, όπως εκείνος, κι όρκιζότανε πως θα παντρευτεί με στρατιώτη... "Ενα στρατιώτη που να διακρίθηκε στο μέτωπο, έννοείται... "Όσο γι αυτό, ό εκλεχτός δεν το παράλειψε..."

— "Αληθινά; Έκαμε ό Ντετράντζ, με ξερό το λαιμό.

— Μά, βέβαια... Πληγωμένος, παρασημοφορέμένος... "Όλα τα φύλλα γράψανε γι' αυτόν. "Α! ή πληγή του... "Εκείνη έσπασε τον πάγο! "Η Γενεβιέθ είχε συγκατατηθεί ως τότε, μα σαν τμαθε... Νά την έδλεπες, άγαπητέ μου!..."

— Και... τότε άρραβωνιάστημε;

— Σου είπα γώ πως είταν άρραβωνιασμένη; Νάι, κείνη τη μέρα μάς δεβαίωσε πως αυτός θάταν κι όχι άλλος. Γελῶ τώρα, μα τότε δεν είχα όρεξη να γελῶ, ξαίρεις. Μπᾶ! ό,τι τελειώνει καλά, είναι και καλό... Μά, στάσου Ρενέ, τί σ' έπιασε πάλι;..."

— "Εμένα; τίποτα... Μου... μου είπες πως παίρνετε το τσάι στις τέσσερις, δεν έν' έτσι;

— Και να, χτυπάνε τέσσερις. Τί γυρεύεις; "Η Γενεβιέθ θάρθει με τη μητέρα. Δές, τις άκούω κάτω! Θα προγευματίσουμε μαζί. Θάναι θαυμάσια..."

"Ο Ντετράντζ έπαιρνε το καπέλλο του.

— "Αδύνατο! Θα πεις στις κυρίες πως λιποψύμα, ... παραπολύ... Θα είμουν εύτυχιμένος να τις συχαρώ... "Ενα ραντεβού έπέγγον... "Ελα, Μωρίς, άφησέ με να φύγω..."

Πειραχτικός ό "Ερωτώ έφρυξε την πόρτα.

— Και γιατί, λοιπόν, κύριε;

— Είμαι βιαστικός... Σε παρακαλώ, Μωρίς, πρέπει να φύγω..."

— Μ' άφου σου λέω πως είναι κ' ή Γενεβιέθ... πως θέλει να σε δει, χωρίς άλλο;..."

— Μωρίς..."

"Ο Μωρίς γελούσε πάντα. Στη σκόλα άκούστηκαν θήματα, φωνές και γέλια γυναικεία.

Μ' ένα απειλησμένο κίνημα ὁ Ντετρανὲς ἄρπαξε τὰ χέρια τοῦ δημίου του :

— Μά, δὲν καταλαβαίνεις λοιπόν;... Δὲν καταλαβαίνεις τίποτα;... Καὶ γὰρ ἀγαπούσα τὴν ἀδερφή σου... Τὴν ἀγαπούσα, ἐννοεῖς; Καὶ γύρισα, γιατί θάχα τὰ μυαλά μου μὲ τὸ νὰ τὴ σκέφτομαι... Καὶ τώρα ποὺ ἦρθα πολὺ ἀργά....

Σταμάτησε φοβισμένος. Ὁ Μωρίς, ὁ πανοῦργος, διπλοκλείδωσε τὴν δξόπορτα, καὶ πηδώντας στὴν ἀλλη, ἄρχισε νὰ φωνάζει δυνατά :

— Μητέρα, Γενεδιέθη... μπορεῖτε νὰ μπῆτε... Ἔλα δίκο, ὁμολογεῖ !...

Ὁ μηχανικός νόμισε πὼς θὰ τρελλαθεῖ. Ἡ πόρτα τοῦ σαλονιοῦ ἄνοιξε γιὰ νὰ περάσουν οἱ δύο γυναῖκες. Ἡ Γενεδιέθη, πρῶτα, ποὺ τοῦ χαμογελοῦσε ἀπὸ μακριά, ὁμορφότερη παρὰ ποτέ, μεταμορφωμένη ἀπὸ τὴν εὐτυχία. Ἐκαμ' ἓνα βῆμα μ' ἀπλωμένα χέρια. Ὁ Ρενὲ Ντετρανὲς, ἔβλεπε τὸ αἷμα του νὰ πλημμυρίζει τὴν καρδιά του. Ἔταν ἀλήθεια; Μὴν εἶταν ὄνειρο πλάνο; Τὴν κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά του, εὐχαριστημένη, μὲ τὸ μέτωπο σηκωμένο γιὰ τὸ φίλι τοῦ ἀρραβῶνα. Καὶ ὁ Μωρίς, τὴ στιγμή ποὺ ἔμπαινε ἢ μητέρα του, τῆς φώναξε κομικὰ, μὲ τὰ χέρια σηκωμένα στὸν οὐρανὸ :

— Μὴ μοῦ μιλάτε γι' αὐτοὺς τοὺς δειλοὺς !...

(Robert Lebrun)

ΕΥΘΑΛΙΑ ΜΠΑΜΠΑΛΟΥ

EYES

« Μία ἀπὸ τῶν γαλάζιων ματιῶν τῆς ἀχτιδῆς
γοργῶ ὁροσὰ σταλαγμένη ἀπὸ τὰ οὐράνια »
(C. G. Wadström)

Μύθους καὶ θρύλους μαγικούς σκαταλιστὰ μοῦ ἔχαρισε,
σκοπούς μιάς ἀνοικτήτης, λουλουδινης γιορτῆς,
καὶ μοῦ τραγοῦδῆσε στερνὰ μάτια τὸ πὼς λαχτάρισε
στὸ ἄγνωστο χάος τῶν μαῦρων μου ματιῶν νὰ βυθιστῆς.

Τὰ ἴδια σου μάτια πότερα λέγαν : σὰ χίλια στόματα,
κι' οἱ θρύλοι ἐμπρὸς τους πέρασαν ὡς ὄνειρο γοργῶ,
κι' εἶπα : μὲς τῶν γαλάζιων σου ματιῶν τὰ οὐράνια χροῖματα
ἦσκος ὄνειρου ἀχνότερος νὰ διαλυθῶ κι' ἐγώ....

Αὐγουστος 92'.

ΦΟΙΒΟΣ ΛΑΡΑΣ

ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΕΣ

Γέροντες τὰ πλήθη ταπεινά, τὸ χαῦνο τους κεφάλι
Μπρὸς στῶν εἰδώλων τὴ χρυσὴ τὴν ἀκτινοβολία,
Δοῦλες κι ἀνάστητες ψυχὲς μὲς στὴν ἀνεμοζάλη,
Ποὺ συγκλονεῖ τοῦ αἰῶνα μας τὴν πύρινη ἀγκαλιά.

Σὲ μιά ἀλυσίδα ἀόρατη μαζί σφιχτοδεμένοι
Μ' ὀρημὰ τὰ γόνατα λυγρῶν, στὸν κορνιαχτό, στὴ γῆ
Μὲ μάτια ὀρθάνοιχτά, τυφλοὶ, καὶ ὡς ὑπνωτισμένοι,
Δὲ βλέπουνε τὴ ροδιτῆ τοῦ Κόσμου χαρναγῆ.

Τῆς Πρόληψης τῆς σκοτεινῆς μακριὰ τὰ παραμύθια !
Τὸ θεῖο τὸ φέγγος ἄς χυθεῖ στὴν πλάση περισσὸ !
Πὼς ἔχουμε κάποια πνοή, ἄς νιώσουμε, σὰ στήθια !
Τοῦ Προμηθέα ἀνταρτικῶν ἄς πιάσουμε πυρσὸ....

Στὸ πέρασμά του ἄς σωριαστοῦν, ἄς πέσουν ὅλα σκόνη
Τὰ σίδερα τὰ δδελυρά, κ' ἢ Κίρκη ἢ μισητή,
Ὅπου τὸν ἄνθρωπο σκληρὰ σὲ ζῶο μεταμορφώνει !
Κι ἄς βασιλέψει μιά Θεὰ μονάχα, ἢ Ἀ ρ ε τ ῆ....

ΜΑΡΙΚΑ Κ. ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ

ΚΑΚΟΤΥΧΟΣ

Ὁ Μιχάλης εἶχε ἀλλάξει πολλές τέχνες, ὅπου νὰ καταλήξει μογογιατῆς. Ὁ συχωρεμένος ὁ πατέρας του, πρὶν κλείσει τὰ μάτια του, τὸν πῆγε στὸ μαραγκοῦδικο τοῦ φίλου του κύρ-Ἀπόστολου καὶ τοῦ τὸν παράδωσε, σίγουρος πὼς μιά μέρα θάβγαυε ἀπὸ κεῖ ἓνας καλὸς τεχνίτης.

Γλήγορα ὅμως ὁ Μιχάλης πέταξε ἀπ' τὰ χέρια του τὴν πλάνη καὶ τὸ σκαρπέλο κι ἀπὸ τὴ μέση του τὴν τσουβάλινα ποδιά. Δὲ θὰ καθόταν αὐτὸς νὰ μαρμαζῶσει μὲσα στοὺς τέσσερις τοίχους τοῦ μαραγκοῦδικου... Κ' ἔτρεξε στὸ ἀντικρινὸ γιατί, ὅπου φορτώθηκε τὸ πληρόφορι. Μὰ καὶ κεῖ δὲν ἔκανε περισσότερο ἀπὸ ἓνα φεγγάρι. Ἐφτανε ὁ χειμῶνας, κ' ἡ ζεστασιά τοῦ γύφτικου τονὲ τραβήξε κοντὰ στὸ φουσερό.

Σὲ λίγο ὅμως ἄφησε καὶ τὸ γύφτικο. Ἄφησε αὐτὸ μαρμαράδικο ποὺ πῆγε κατόπι, κι ἄγγρασε, θερεσέ κι ἀπλήρωτα, ἀπὸ τὸ μαγαζὶ τοῦ ἀδερφοῦ του, τὶς δοῦρτες, ποὺ τὸν ἔκαναν μογογιατῆ. Πόσες φορὲς δὲ βλαστήμησε τὴν ὥρα καὶ τὴ στιγμή ποὺ τὶς ἔπαιρνε....

Ὁ Μιχάλης ἔμεινε γιὰ καιρὸ μογογιατῆς. Ὅχι πὼς ἡ τέχνη αὐτὴ τοῦ ἄρσεε περισσότερο ἀπὸ τὶς ἄλλες, ποὺ εἶχε γνωρίσει. Ὅχι. Πολλὲς φορὲς θυμήθηκε, μετανοιωμένος, τὴν πλάνη καὶ τὸ σκαρπέλο. Μόλις ὅμως σκεφτότανε πὼς, ἂν τὰχε ἀκόμα στὰ χέρια του, θάπρεπε νὰ πηγαίνει στὸ μαραγκοῦδικο ἀπὸ τὶς ἑπτὰ τὸ πρωὶ καὶ νὰ φεύγει στὶς ἑξὶ τὸ βράδι, καὶ στὶς φούριες νὰ κἀθεταὶ καὶ νυχτερί, θυμότανε τὸ ραχάτι, ποὺ τοῦ χάριζε ἢ καινούρια τέχνη, κι ἀμέσως ξεμετάνοιωνε.

Ὁ Μιχάλης, ἀπὸ τότε ποὺ πῆρε τὶς δοῦρτες σηκωνότανε στὶς ὀχτῶ τὸ πρωὶ. Ἐφευγε ἀπὸ τὸ σπίτι στὶς ἔννια, καὶ, περασμένες πιά δέκα, κατάφερνε νὰ φτάσει στὸν καφενὲ τῶν μογογιατῆδων. Τέτοια ὥρα ὅμως ποὺ πῆγαινε, σπάνια νάβρισκε ἄνθρωπο ποὺ νὰ χρειάζεται μογογιατῆ. Ὅσοι θέλανε, ἐρχόντουσαν στὸν καφενὲ ἀπὸ τὶς ἑπτὰ. Κ' εἶσι ὁ Μιχάλης μόνον κάπου - κάπου ἔβριχε κι αὐτὸς τὶς ξερομαχημένες δοῦρτες του.

Ὅλοι πίστευαν πὼς ὁ Μιχάλης εἶτανε κακότυχος. Ἀπὸ τόσες τέχνες εἶχε περάσει καὶ καμὶ δὲν τονὲ σήκωσε. Μὰ καὶ σ' αὐτὴ, ποὺ στερεώθηκε λίγο, ἡ τύχη πάλι δὲν τονὲ βοηθοῦσε. Πολὺ του εἶταν ἂν στὴ βδομάδα ἄσπριζε δύο - τρία καμαράκια.

Ὁ Μιχάλης ὅμως κάθε ἄλλο παρὰ γιὰ ἄτυχο εἶχε τὸν ἑαυτὸ του. Ἀπὸ τότε μάλιστα ποὺ τὰφτισε μὲ τὴν Ἐλενίτσα, τὴ ραφτρούλα, πίστευε πὼς εἶταν καὶ πολὺ τυχερός. Ἡ Ἐλενίτσα, ἔχτος ἀπὸ τὴν ὁμορφιά της, εἶχε ἓνα οἰκόπεδο καὶ τὰ δύο της χρυσόχερα. Δὲν εἶχε καὶ πατέρα κ' εἶσι ὁ Μιχάλης ἔλπιζε νὰ περάσει μαζί της ζωὴ χαρισμένη. Μπορεῖ τότε νὰ μὴ δοῦλευε καὶ καθεμέρα....

Κεῖνο τὸν καιρὸ ὅμως ἔπαθε κάτι, ποὺ τοῦ χάλασε ὅλα του τὰ σκέδια. Ἐνα πρωὶ, κεῖ ποὺ ἄσπριζε σὲ κάποιο γιακί, ἔπεσ' ἓνα κομμάτι ἀσθέσης στὸ μάτι

του, τονέ σγράβωσε, κ' ὕστερ' ἀπ' αὐτό, τὸ σκληρὸ κορίτσι δὲν τὸν ἤθελε πιά μ' ἓνα μάτι...

"Ἐ, τώρα κόντεψε κι ὁ ἴδιος ὁ Μιχάλης νὰ πιστέψει πὼς εἶταν ἄτυχος. Δὲν εἶτανε μικρὸ πρῶμα νὰ χάσει τὴν Ἐλενίτσα... "Ἀχ, τί τοῦκαναν αὐτὲς οἱ βούρτσες!...

Τὸ βράδι τῶν Ταξιαρχῶν, ἡ μάνα τοῦ Μιχάλη εἶχε τραπέζι στοὺς πῶ κοιντοὺς συγγενεῖς. Δὲν εἶτανε πολὺς καιρὸς ἀπὸ τότε πού ἔχασε ὁ Μιχάλης τὸ μάτι του, κ' ἡ κακομοίρα ἤθελε νὰ τὸν ξεσιάσει.

"Ἀφοῦ φάγανε καλά κ' ἤπιαν καλύτερο, ἄρχισαν νὰ λένε ἀστεῖα.

"Ἐν' ἀπὸ τὰ ξαρέφια τοῦ Μιχάλη εἶχε καθήσει κόμποσα χρόνια στὴν Πόλη κ' ἤξαιρε πολλές τούρκικες ἱστορίες. Καὶ κάθε τόσο ἔλεγε κι ἀπὸ μιὰ, ἀνάλογα μὲ τὴν περίσταση.

Κεῖνη τὴ βραδιά, τὸ κρασί, ἔτυχε νὰ σωθεῖ στο ποτήρι του. "Ἀρχισε λοιπὸν στάσει νὰ παραπονέται πὼς εἶναι ἄτυχος στὴν ἀγάπη, ἄτυχος στο παιχνίδι, ὡς καὶ στο κρασί ἀκόμα ἄτυχος. Κ' ἔτσι θυμήθηκε καὶ μιὰ ἱστορία γιὰ τὴν τύχη.

"Ὁ Σουλτάνος, λέει, ἔβουσε μιὰ φορὰ πὼς στὴν Πόλη εἶταν ἓνας πολὺ ἄτυχος Τούρκος, πού τὸν ἔλεγαν Ἄλῃ. Μὰ εἶταν τόσο ἄτυχος πού κανένας δὲ δοκίμαζε νὰ τονέ συντρέξει. "Ὅλοι ξαίρανε, πὼς δ,τι καὶ νὰ τοῦκαναν, θὰ πήγαινε χαμένο. Διαμάντι νὰ τοῦδινε, κάρβουνο θὰ γινόταν στὰ χέρια του. Τοῦ Σουλτάνου δμως αὐτὸ τοῦ φάνηκε πολὺ παράξενο καὶ θέλησε νὰ δοκιμάσει κι αὐτὸς νὰ συντρέξει τὸν κακότυχο. Διάταξε λοιπὸν τὸ Βεζύρη νὰ φρονίσει νὰ μάθει τὸ σπίτι του, κι ἀφοῦ τῷμαθε, πήρε μιὰ χήνα, τῆς γιόμισε τὴν κοιλιά μὲ λίρες καὶ τοῦ τὴν ἔστειλε. Τὴν ὥρα κεῖνη στοῦ κακότυχου τὸ σπίτι βρισκότανε κι ὁ σπιτονοικοκύρης του. Εἶχε περάσει ἔτσι, γιὰ τὰ μάτια. Τονέ λιπότανε κι αὐτὸς τὸν κακότυχο νοικάρη του, καὶ δὲν τονέ παραστενοχώραγε γιὰ τὰ νοκία πού τοῦ χωστοῦσε. Μὰ, μόλις εἶδε τὴν ψητὴ χήνα, φρόνιασε, κι ἄρχισε νὰ φωνάζει: Εἶδες ἐκεῖ! Αὐτὲς λοιπὸν εἶναι οἱ φτώχειες του; Μπράβο... Φτάνει ἔμεις νάχουμε νὰ τρώμε ψητὲς χήνες, κι ὁ ἄλλος ἄς περιμένει τὰ λεφτά του... Κι ὁ κακόμοιρος ὁ Ἄλῃς, βλέποντας πὼς ὅλη ἡ φασαρία γινότανε γιὰ τὴ χήνα, καὶ θέλοντας νὰ βουλώσει τὸ στόμα τοῦ σπιτονοικοκύρη του: Πάοτηνε, θεὸ ἀδερφέ, τοῦ κάνει σὰ ντραπισιένος, σοῦ τὴ χαρίζω... Καὶ χωρὶς καθόλου νὰ τὴν ἀγγίξει, τοῦ τὴν ἔδωσε. Κ' ἔτσι ὁ κακότυχος κτάσφερε νὰ γάσει, μὲς' ἀπὸ τὰ χέρια του, τὸ θησαυρὸ πού τοῦστελνε ὁ Σουλτάνος.

"Ἡ ἱστορία αὐτὴ θύνησε ἀμέσως στο Μιχάλη τὴν Ἐλενίτσα. Μὰ καὶ στὴ μάνα καὶ σταδέρφια του γὰτι θὰ θυήνησε, γιὰτι κοιτάχτηκαν μεταξὺ τους κ' ἔπειτα κοίταξαν κι αὐτόν...

Σ' ὅλους ὡστόσο ἄσενε ἡ ἱστορία, κι ὁ Πολίτης ξάδερφος θυμήθηκε ἀμέσως καὶ δεύτερη.

"Ἐνας ἄλλος Σουλτάνος, τοὺς διηγῆθηκε, θέλησε κι αὐτὸς νὰ ὑποστηρίξει ἄλλον ἄτυχο Τούρκο. Τὸν πῆσε λοιπὸν ἓνα πρωὶ μαζί του καὶ πήγανε στὴν ἀογὴ τοῦ πῶ καλοῦ δούου τῆς Πόλης, ἐκεῖ πού εἶναι τὸν ἄλλο καλότερο καὶ πῶ μεγάλα μαγαζιά. Ἐκεῖ τοῦδωσε μιὰ σιδερένια μπάλα καὶ τοῦ εἶπε νὰ τὴ σῆξει μὲ δύναμη ὅσο μπορούσε πῶ μακριά. Κι ὅσα μαγαζιά

βρισκόντανε ἀπὸ τὴ θέση τους ὡς ἐκεῖ πού ἄπερτε ἡ μπάλα, θὰ τοῦ τὰ χάριζε ὅλα. Ὁ κακότυχος πήρε φόρα κ' ἔρρηξε τὴ μπάλα μ' ὅλη του τὴ δύναμη. Ἡ μπάλα ὅμως χτύπησε στο μάμαρο ἐνὸς μπαλκονιοῦ, γύρισε πίσω, τὸν βρήκε στο κεφάλι καὶ τὸν ἄφησε στὸν τόπο...

"Ὅλοι γέλασαν. Ὁ Μιχάλης δμως σιέφτηκε, σιέφτηκε, καὶ στὴν ἱστορία αὐτὴ σὰ νὰ εἶδε μιὰν ἄλλη Ἐλενίτσα, πού νὰ τοῦ ὑπόσχεται στὰληθινὰ ζωὴ χαρισμένη... Μ' αὐτὴν ὁ ἀγιάτρευτος τεμπέλης θὰ μπορούσε νὰ μὴ δουλεύει καὶ καθόλου. Καὶ τότε γέλασε κι αὐτὸς....

Πρωὶ - πρωὶ, τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Μιχάλης πήγε καὶ πούλησε τίς βούρτσες του, χωρὶς νὰ πεῖ τίποτα σὲ κανένα ἀπὸ τοὺς σπιτικούς του. Κι ἀπὸ τότε, ὅταν τὸν ρώταγαν γιὰτι δὲ δούλευε, ἀποκριτόταν:

— Μπορεῖ νὰ κάνει τίποτα ὁ κακότυχος; Τὸ πολὺ πολὺ πού μπορεῖ νὰ καταφέρει μὲ τὴ δουειά, εἶναι νὰ φάει καὶ τὸ κεφάλι του....

ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΑΣ ΜΑΣ

— Συσταίναμε στοὺς συγγραφέους μας, ποιητὲς καὶ πεζογράφους, νὰ στέλνουν ἀπὸ ἓνα ἀντίτυπο τῶν ἔργων τους στοὺς παρακάτω γερμανοὺς φιλόλογους, πού παρακολουθοῦνε τὰ ἑλληνικὰ γράμματα μὲ διαφόρο κι ἀγάπη, ὄχι μονάχα πλατωνικῆ, παρὰ μὲ τρέπο ἔθνηκα ὀφέλιμο γιὰ μᾶς.

"Ὁ πρῶτος εἶναι ὁ κ. Κάρολος Ντίτεριχ, γνωστὸς στοὺς Ἕλληνας καὶ προπάντων στοὺς ἀναγνώστες τοῦ «Νουμά». Αὐτὸ τὸν καιρὸ ἔτομαζέει μιὰ Ἀνθολογία ἀπὸ νεοέλληνας ποιητὲς, μεταφρασμένους ἔμμετρα στὰ γερμανικά, μαζί μὲ σύντομα βιογραφικὰ σημεῖα γιὰ τοὺς ποιητὲς. Θέλει νὰ διαλέξει ὅσο τὸ δυνατὸ περισσότερους.

"Ὁ δεύτερος εἶναι ὁ κ. Ἀλέξανδρος Στάινημιτς πού θὰ ἤφαρε κριτικὰ σημεῖα μὲ διάφορα γερμανικὰ φιλολογικὰ περιοδικὰ, καὶ πού λογαριάζει νὰ μεταφράσει μερικὰ νεοέλληνα διηγήματα.

Οἱ σύστασές τους εἶναι:

Dr Karl Dieterich
Moeschesstr, 27. 1.

Γερμανία **Leipzig**

καὶ **Alexander Steinmetz**
Abademiestr, 21¹

Γερμανία **München**

Μ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία ἐπιναλαβαίνομε τὴ σύστασὴ μας γιὰ τοὺς παρακάτω λογίους, πού παρακολουθοῦν τὴν Ἑλλ. φιλολογία, ὁ πρῶτος στο Mercure de France, καὶ ὁ δεύτερος στο Revue de l'Epoque.

Philéas Lebesgue
La Neuville—Vault

Oise (France)

D. B. Valsamides
Rue Damerémont 82

Paris VIII.

ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΕΡΩΤΩΝ τὸ «Ἀθηναῖκὸν Βιβλιοπωλεῖον» προσφέρει τίς ἑκδόσεις του μὲ 10 ε)ο έκπτωση, στοὺς **Συνδρομητὲς τοῦ «Νουμά»**.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟ

Ίδρυτής και Διευθυντής: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ
 Έκδότης και Διαχειριστής: ΧΡ. ΓΑΝΙΑΡΗΣ & ΣΙΑ

Ταχτικοί συντάκτες: ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ, ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ, Γ. ΦΤΕΡΗΣ, ΚΙΜΩΝ Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ, ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Όσα γράμματα ενδιαφέρουν τη Διαχείριση πρέπει να διευθύνονται:

Χ. ΓΑΝΙΑΡΗΝ & Σία Σφοικίους 3, ΑΘΗΝΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ: Γιά την Ελλάδα	δρ. 20	τό χρόνο.
	> 10	τό εξάμηνο
	> 5	τό τρίμηνο.
Γιά την Αγγλία και Αίγυπτο	£ 1	τό χρόνο
	£ 0,10	τό εξάμηνο
Γιά την Αμερική	\$ 5	τό χρόνο
	\$ 3	τό εξάμηνο

Και γιά τα άλλα μέρη ανάλογα

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΧΙΛΙΑ ρούβλια, μιὰ δραχμή! Ξεπεσμός, έξευτελισμός, τής μπολοσεβικικής Ρωσίας, λένε οι άστοί, που άκούν τους πωλητές, εκεί γύρω στο ταχυδρομείο, να θαλαλαύν το καινούριο αυτό δημοτικό είδος: Χίλια ρούβλια, μιὰ δραχμή! Ός τόσο, αυτό μπορεί να χαρακτηριστεί κι ως έξευτελισμός του παρῶ. Και φυσικά, έτσι που τραβοῦμε, δὲ θάρρησει ν' ανατείλει ἡ μάχη μέρη, που ὁ παρῶς δὲ θάχει πιά καμιάν αξία στην αγορά, και ἡ συναλλαγή θά γίνεται με εἶδη. Ἔτσι θάκούς στους δρόμους νὰ διαλαοῦν οἱ πωλητές: Ἔνα μάτσο ραπανάκια, δυὸ χιλιάδες δραχμῆς! και τὸ Χρηματιστήριο θά μεταβληθεῖ σὲ λαχαναγορά. Τί ἀναστάτωση που θά φέρει, ἀδέρφια, στον κόσμο, αὐτὴ ἡ τρομερὴ ἐπιδημία τοῦ Μπολοσεβικισμοῦ ἄν — ὃ μὴ γένοιτο! — ξαπλωθεῖ λίγο περισσότερο!

ΑΓΟΡΑΖΕΤΑΙ τὸ βιβλίον τοῦ Λασκαράτου, κι ἀγοράζεται γερά. Ὁ ἕνας με τὸν ἄλλον πληροφοροῦνται τί θησαυροὺς ἠθικῆς και ὀρθοφροσύνης, τί εἰρωνεία και τί σαρκασμὸ γιά τὰ παράξενα τῆς κοινωνικῆς ζωῆς, κλείνει μέσα στις σελίδες του τὸ πολύτιμο βιβλίον, κ' ἔτσι τὸ «Ἀθηναϊκὸ Βιβλιοπωλεῖον» δὲν προφταίνει νὰνεθάξει «Στοχασμοὺς» ἀπὸ τις ἀποδηχῆς του. Τὸ φαινόμενον αὐτὸ εἶναι παρήγορον γιά τὴν κοινωνία μας. Παρήγορον και τιμητικὸ μαζί. Ὅταν οἱ «ἄνδρες Ἀθηναῖοι» ἀρχινήσουνε νὰ διψοῦνε τέτια βιβλία, ἡ κοινωνία μας κίπως θάρχισει κι ἄλλὰ-ξί φυσιογνωμία — πάντα σὲ καλύτερον.

ΠΑΙΔΑΚΙΑ μου, μιὰ συντρομὴ!... Ὅτι ἔχετε εὐχαρίστηση!... Ἔχω τὸ παιδί μου με πλευριτή... Μουρθε ἀπὸ τὸ στρατὸ ἀρρωστο!... Καὶ τῶχ ἕνα και μονάκριβο!... Ἐπε κι ἄλλα λό-

για πονεμένα, ἡ γυναικοῦλα που μπήκε σεμνά, ἕνα πρωτὶ, προχτῆς, σὲ γραφεῖο μας, και με χίλιες εἰκῆς και σπολλάτια, δέχτηκε τὴ μικρὴ συντρομὴ που τῆς δώσαμε. Δυστυχῶς, ἀπὸ τοὺς ταχτικούς συντάκτες τοῦ «Νουμά» δὲν ἐπαγγέλλεται κανένας τους τὸν πατριωτικὸ ποιητὴ, γιά νὰν τοῦ ἀναθέταμε νὰ μας ἔγραφε κανένα πολεμικὸ δοῦριο, με θέμα τὴν παραπάνω σκηνή. Ἀλήθεια, τί κρίμα, νὰ πάει χαμένο ἕνα τέτιο θέμα!...

ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΥΜΕ σήμερα τὴν τρίτη φιλολογικὴ ἀντιπόκριση τοῦ ταχτικοῦ συνεργάτη μας κ. Σταίνμετζ, ἀπὸ τὸ Μόναχο. Οἱ δυὸ πρώτες του διαβαστήκανε πολὺ κ' ἔχουμε πεποίθηση πὼς κ' ἡ σημερινὴ θά διαβαστεῖ πολὺ, καθὼς κι ὅλες οἱ κατοπινῆς του, γιάτι ὁ Σταίνμετζ τὰ καταφέρει νὰ μᾶς δίνει σὲ τόσο λίγο σχετικὰ τόπο μιὰ τόσο πλατιά εἰκόνα τῆς σημερινῆς πνευματικῆς ζωῆς τῆς Γερμανίας. Ἔχουν και τοῦτο τὸ καλὸ ἄκμα οἱ ἀντιποκρισεις τοῦ διαλεχτοῦ συνεργάτη μας: που δὲ μᾶς μαθαίνουν μόνο τὴν πνευματικὴ ζωὴ τῆς Γερμανίας, μιὰ λίγο και τὴν κοινωνικὴ τῆς ζωῆ, ἀφοῦ ὁ Σταίνμετζ ξαίρει νὰ διαλέγει, παίρνοντας τὰ θέματά του ἀπὸ τις καταλληλότερες, γι' αὐτὴ τὴ δουλιὰ, πηγῆς.

Ἡ Κοινή Γνώμη

ΓΙΑ ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ

Πήλιος, 16 — 12 — 20.

Ἀγαπητέ μου «Νουμά»,

Διάβασα τὸ δράμα τῆς κόρης, «Τὸ Κακὸ», τῆς δ)ας Λαζοπούλου, κ' ἔπεσα σὲ τὴση ἀνησυχία, που, χωρὶς νὰ μπορέσω νὰ περιμείνω τὸ τέλος του, πρέπει νὰ σοῦ γράψω τὸ συλλογισμό μου, χωρὶς νὰ θέλω νὰ πιστέψω πὼς θά ρηξεις τὸ γράμμα μου τοῦτο σὲ καλῶθι με ἕνα καταδικαστικὸ μορφασιμὸ.

Λοιπόν, τὸ δραματικὸν, ἀπὸ ἔποψη Τέχνης, μ' ἀρέσει, ἀλλὰ ἡ ὑπόθεσή του δὲν εἶναι τόσο καλῆ, τουλάχιστο γιά μένα. Καὶ πικράθηκα πολὺ, σὰν εἶδα νὰ γράφεις γιά δαῦτο, πὼς εἶναι ἐξανοιγμένο πρὸς τις νέες ιδέες, και πρὸς τὴ σύγχρονη ἀντίληψη τῆς ζωῆς, τῆ ριζοσπαστικῆς, που πνίγεται μέσα στην οἰκογένεια. Ἐγὼ δὲν ἔχω τὴν ἴδια γνώμη, και γι' αὐτὸ δὲ μᾶρέσει τὸ θέμα του και νομίζω, πὼς σταν κανεὶς τὸ διαβάσει, θά κάμει τὸ συλλογισμό πὼς τὸ κορίτσι αὐτὸ, ἡ Λουκία, δὲν ἔχει καλὴ ἀνατροφή τόσο και τέτοια, που θά τὴν ἔκανε νὰ σέβεται πότερον τὸν ἑαυτὸ της και νὰ εἶναι πὸ σοβαρὴ και πὸ συγκρατημένη στις ἐρωτικῆς διαθέσεις της. Ἀλλὰ, ἄς ἔρθω σὲ θέμα — σὲ πὸ ἐνδιαφέρον που θέλω νὰ πῶ: — Τί θέλατε νὰ κάμει ἡ οἰκογένεια, που μέσα στην ὀποια, καθὼς γράφει ὁ Νουμάς, πνίγεται ἡ ριζοσπαστικὴ ἀντίληψη τῆς ζωῆς; Θέλατε νὰφῆσει τὸ κορίτσι της νὰ γνωρίσει ἐκεῖνον που τῆς ἀρέσει; Και δὲν ἔχει δικὴ ἡ οἰκονένεια νὰ φοβάται μήπως τὸ κορίτσι τῆς, κ' ὅλα τὰ βιβλία και κ' ὅλη του τὴ ὑπόθεσιν, βρεῖ τὸ μᾶστορά του σὲ πρόσωπο τοῦ νέου ζωγράφου;

Ἄλλιμονο, ἀγαπητέ μου Νουμά, εἰν τότε ἡ ἀντί-

ληψη — ή δξεία όμως αντίληψη τής ήθικης και τής αξιοπρέπειας — υποχωρούσε σ' αυτόν τὸ ριζοσπαστισμό, — ἐκτὸς ἂν ἐξηλέψαμε και μεις τὸ σύγχρονο πολιτισμὸ τής Εὐρώπης, — τότε, τὸ ἀντιλαμβάνομαι ἐμένα όμως θὰ μοῦ ἐπιτρέψεις νὰ μάρσει η̄ σημερινὴ κατάσταση τής σκλαβιάς, παρὰ τοῦ ριζοσπαστισμοῦ. Κι ἂν μοῦ δώσεις τὴν ἀδεια, ἐπιτέλους, ἀγαπητέ μου Νουμά, νὰ ἐκφράσω τὴ γνώμη μου λευτερά, χωρὶς νὰ μὲ παρεξηγήσεις γιὰ τὴ διαφρονία μου μαζὶ σου. θὰ σοῦλεγα πὼς πολὺ πιὸ καλύτερα θὰ εἶτανε ἢ δα Λαζοπούλου νᾶγραφε κάτι ἄλλο, μὲ ὑπόθεση ὃ ἐνδιαφέρο τής οικογένειας γιὰ τὴν ἀνατροφή τῶν κοριτσιῶν του και γιὰ τὴν προσοχὴ τής στὴ βιβλιοθήκη τῶν κοριτσιῶν τής, και γενικά τῶν παιδιῶν τής, παρὰ τὴν ἐπαναστατικὴ αὐτὴ και βλαβερὴ ὑπόθεση ποῦγραψε.

Διατύπωσα μιὰ γνώμη μου. Μὴ νομίζετε πὼς θέλω νὰ κρίνω ἢ νὰ ἐλέγξω κινῶμαι ἀπὸ καθαρὴ ἰδεολογία. και γι' αὐτὸ μὴ μὲ προπάρετε. τὸ ἐναντιο, θὰ ἤθελα νὰ μοῦ γράφατε δυὸ λογάκια στὴ στήλη τής ἀλληλογραφίας τοῦ Νουμά, γιὰ νὰ ἰδῶ κατὰ πόσο ἔχω

δίκιο ἢ ἄδικο στὴ γνώμη μου. Νομίζω πὼς δὲν εἶναι ἀπαίτηση αὐτὴ. Αἱ;

Μὲ ἀπειρὴ ἀγάπη στὸ "Νουμά"

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΜΟΣΧΟΝΑΣ

ΣΗΜ. τοῦ ΝΟΥΜΑ. — Δὲ θέλουμε νὰ ποιῆμε πὼς ἔχει ἄδικο ὃ κ. Μοσχονᾶς. Τὴ γνώμη του εἶπε ὃ "Νουμάς", τὴ γνώμη τής εἶπε ἢ δ. Λαζοπούλου, τὴ γνώμη του λέει κι ὃ κ. Μοσχονᾶς. Εἶναι, βλέπετε, τόσο νελικάτο τὸ ζήτημα ποῦ ἀγγίξε ἢ δ. Λαζοπούλου μὲ τὸ δραματάκι τής, ὥστε ὃ καθένας μπορεῖ πάνω σ' αὐτὸ νᾶχει τὴ γνώμη του και νὰν τὴ θαρρεῖ μάλιστα και γιὰ τὴ μόνη σωστὴ. "Ἐνα μοναχὰ θὰ τοιμοῦσαμε νὰ ρωτήσουμε τὸν κ. Μοσχονᾶ : Εἶναι βέβαιος πὼς ἢ σημερινὴ κατάσταση τής σκλαβιάς ἀσφαλίζει τὸ σημερινὸ κορίτσι ἀπὸ τὸ «Κακό»; Τί κερδίζουμε νὰ κρυβόμαστε πίσω ἀπὸ θεωρίες; ἢ ζωὴ ἔρχεται και τίς ἀναποδογουρίζει, και ἢ δ. Λαζοπούλου δὲν ἔκαμε τίποτ' ἄλλο, παρὰ νὰ μᾶς δείξει, μὲ ψυχικὴ παλληκαριά ποῦ τὴν τιμᾶει, ἕνα σπαρταριστὸ κομμάτι ἀπὸ τὴν ἀληθινὴν ἢ ζωὴ. Μακάρι νᾶδρισκε και μιμητές. Ἄλιμονο! Ὁ καλύτερος παιδαγωγὸς εἶναι ἢ Ἀλήθεια.

ΑΠΟ ΒΔΟΜΑΔΑ ΣΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

— «ΤΟ ΖΑΚΥΘΙΝΟ ΜΑΝΘΙΑΙ Κι ἄλλα διηγήματα». — Τὸ «Ἀθηναϊκὸ Βιβλιοπωλεῖο» μᾶς χάρισε ἀληθινὰ τὸ πιὸ διαλεκτὸ βιβλίον τοῦ κ. Γρ. Ξενοπούλου. Γιὰ τὸ βιβλίον αὐτὸ καλύτερη κριτικὴ εἶναι ἢ ὁμολογία τοῦ ἴδιου τοῦ συγγραφέα, ποῦ στὸ σύντομο πρόλογό του λέει τὰκόλουθα: «... Δὲν μπορῶ τώρα νὰ πᾶρω ὄρο πὼς σ' ὄλο τὸ ἔργο μου δὲν ὑπάρχουν κ' ἕνα δυὸ διηγήματα καλύτερα ἀπὸ τὰ δέκα ποῦ διάλεξα. Μπορῶ όμως νὰ πᾶ πὼς και αὐτὰ εἶναι διαλεκτά. Ὅχι μόνο ἐγὼ τᾶγαπῶ ἄλλὰ και ἀναγνώστες ποῦ μὲ παρακολούθησαν και κριτικοὶ ποῦ ἔγραψαν κατὰ καιροὺς γιὰ τίς διάφορες συλλογές μου, τὰ ἔχωῦρῖσα». Τὸ βιβλίον πουλιέται 5 δραχμές.

— ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ — ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ. — Δυὸ μονόπραχτα δραματάκια, τοῦ κ. Γιάγκου Ἀργυρόπουλου, ποῦ τᾶβγαλε ὃ ἐκδότης κ. Μ. Ζηκάκης. — Δρχ. 2. —

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ὁ πόλεμος και ἢ φιλολογία. — Ποιμενικὴ συμφωνία — Τὰ τραγοῦδια ἐνὸς πατέρα — Στίς χῶρες τοῦ Ἀνᾶμ — Καταραμένοι καιροί.

— Ὁ συγγραφέας τής «Ζωῆς τῶν Μαρτύρων» και τοῦ «Πολιτισμοῦ» Ζόρς Ντιαμέλ, μᾶς ἔδωσε κ' ἕνα καινούριο του ἔργο, «τὸν Πόλεμον και τὴ Φιλολογία». Μέσα σ' αὐτὸ ὃ συγγραφέας μᾶς πείθει πὼς ὃ καλλιτέχνης κι ὃ ἀληθινὸς φιλόλογος εἶναι κείνοι ποῦ δημιουργοῦν τὴ ζωὴ. «Πὼς, λέει, θὰ εἶχαμε τὴν «Κάθοδο τῶν Μυρίων», ἂν ὃ Ξενοφώντας δὲν ὑπῆρχε; Κι ἂν ἢ θύμηση τοῦ τελευταίου πολέμου μείνει γιὰ πάντα, αὐτὸ στὸ συγγραφέα θὰ ὀφείλεται. Χιλιάδες ἀνθρώποι ὑπόφεραν σὲ χιλιάδες μέρες. Λοιπὸν, χωρὶς τὸ συγγραφέα ἢ τὸν ποιητὴ, ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀπέθαν-

τὸ κομμάτι τῶν θλίψεων, θᾶμιε μικρότερο ἔχρον στὸν κόσμον, παρὸτι ἄφαισε ἢ ρωμαντικὴ ἀπελπισία ἐνὸς Βέρθερου ἢ ἐνὸς Σάτερτον».

— Ἡ «ποιμενικὴ συμφωνία» εἶναι ὃ τίτλος τοῦ νέου ρομάντζου τοῦ κ. Gide. "Ἐνας πάστορας ἐξοχάχρης κ' οικογενειάρχης, συμμαζεύει στὸ σπῆτι του μιὰ μικρούλα τυφλὴ, τὴ Γερτρούδη. Καταφέρει τὴ γυναικα του νὰ τὴν περιποιηθεῖ και νὰ τὴν ξεψυχήσει, και αὐτὸς καταπνέεται νὰ τής ἀνοίξει τὰ μάτια τής ψυχῆς και τής διάνοιας. Ἡ τυφλὴ, ἐξυπνότατη και φυσικά ὁμορφὴ, δείχνεται καλὴ μαθήτρια και τραβάει σιγὰ σιγὰ μὲ τὴν ψυχικὴ τής ἀγνότητα τὴν ἀγάπη τοῦ δασκάλου τής. Ὁ πάστορας, ψυχὴ λεπτὴ κ' εὐγενικὴ, προσπαθεῖ μὲ κάθε τρόπο νὰ πνίγει τὸ αἶσθημα αὐτὸ ποῦπιασε ρίζες στὴν καρδιά του κρυφὰ κρυφὰ, χωρὶς νὰν τὸ πάρει και αὐτὸς εἶδηση. Μὰ δὲν κατορθώνει τίποτα. Ἡ μικρούλα αἰστάνεται μεγάλη κλίση πρὸς τὸν παιδαγωγὸ τής. Ἡ κλίση αὐτὴ, μὲ τὸν καιρό, γυρίζει σ' ἀγάπη, ποῦ διαρκεῖ ὡς τὴν ἡμέρα ποῦ μιὰ ἐγγείρηση πετυχημένη τής δίνει τὸ φῶς. Ἀλλὰ τὰ μάτια τής, ἀνοίγοντας, πέφτουν ἀπάνω στὸ γιὸ τοῦ πάστορα, κ' ἢ Γερτρούδη τὸν θρῖσκει ὁμορφώτερο ἀπὸ τὸν πατέρα του. Τότε ἀρχίζει μιὰ πᾶλη, τρομερὴ γιὰ τὸ νεανικὸ πνεῦμα τοῦ μικροῦ κοριτσιοῦ, ποῦ δὲν ἀντέχει σὲ τέτοιο μαρτύριο και ποῦ τὸ φέρνει στὸ θάνατο. Αὐτὸ τὸ μικρὸ ρομάντζο εἶναι γεμάτο συγκινητικὲς σκηνές, χαριτωμένες και ποιητικὲς, και θὰ εἶταν εὐτύχημα ἂν ὃ συγγραφέας τοῦς ἔδινε περισσότερον χωρὸ και ἄφαινε νὰ κινῶνται πιὸ ἄνετα τὰ πρόσωπά του, ποῦ τὴ δράση τους περιορίζεται σὲ λίγες σχετικῶς σελίδες. Μ' ἄλλα όμως αὐτά, ἢ «Συμφωνία» ἔχει μιὰ πραγματικὴ ὁμορφιά, ὁλωσδιόλου δική τής, ποῦ και μόνο αὐτὸ τής δίνει θέση στὴν πρώτη σειρά.

— Ο κ. Maurice Pottecher εμπνέεται από τις σκηές της οικογενειακής του ζωής για να γράψει τα χαριτωμένα τραγουδάκια που έβγαλε σ' έναν τόμο, κάτω από τον τίτλο «Λόγια ενός πατέρα». Διαβάζοντας κανείς το καθένα απ' αυτά τα ποιηματάκια, φέρεται με τη φαντασία του στο σπίτι του ποιητή, πατέρα φιλόστοργου κι αγαθού, βλέπει τη μητέρα να περιποιείται και να τρέμει για τα παιδιά της, που μολαταύτα έχουνε ζηλευτή υγεία, και τέλος βρίσκει όλες τις χαριτωμένες σκηές που συναντά σε μία οικογένεια εύτυχημένη και που όλοι εκεί μέρα απαυσιούνται ήρεμα και σφιχτά. 'Από το βιβλίο του αυτό ο κ. Pottecher δείχνει πώς έχει δημιουργήσει μια ζωή οίγουρη και γεμάτη υγεία, και πώς δεν επιθυμεί τίποτ' άλλο από την εύτυχία των δικών του. Είναι, χωρίς άλλο, πολύ φρόνιμος άνθρωπος, αλλά τα τραγουδά του μόνο το πνεύμα μπορούνε να γγγίξουν, την καρδιά ούτε καν την συγκινούσ. Και τέτοια τραγουδά διαβάζονται δύσκολα, κουράζουν, και ξεχνιούνται την ίδια στιγμή.

— «Thi-bà » του Ζάν ντ' Εζμ, είναι η έξωτική ιστορία μιάς μικρής αγρίας, στις χώρες του Άναμ, που δίνει τα θαμένα χείλη της σε άνθρωπο που δεν αγαπά, αλλά που νιώθει πώς είναι ο πιο δυνατός. 'Η πάλη δυο αγρίων της φυλής της για την κατάκτησή της, είναι με τέτοια χρώματα ζωγραφισμένη, που ο αναγνώστης φέρεται κοντά της χωρίς κόπο, με τη φαντασία, και την παρακολουθεί με αγωνία, ως τη στιγμή που φτάνει ο λευκός, ο κύριος, που διατάζει κ' υποτάσσει με τη δύναμη του μυαλού μάλλον παρά με τη σωματική του δύναμη. Κ' η μικρή του Άναμ, αισιάνεται αγάπη για το λευκό κατακτητή και κύριό της, όχι αγάπη αγρία, μα μιάν αγάπη γλυκειά, παρόμοια με την αγάπη των λουλουδιών για το ζωοδότη ήλιο. Κι όταν έφτασε ο πόλεμος κι ο λευκός φεύγει για να υπερασπίσει τη χώρα του και να βρει το θάνατο σ' αυτή, η Thi-bà πεθαίνει, γιατί πιστεύει πώς στο θάνατο θάβρει την εξακολούθηση της αγάπης της. 'Η ψυχολογική ανάλυση του αγριου αυτού πλάσματος ενός μέρους, όπου η ποίηση της ζωής βρίσκεται ακόμα στο πρωτόγονο στάδιό της, είναι μιά ωραία μελέτη των έξωτικών ήθων, που φέρνουν κάποιαν ομοιότητα με τα δικά μας ήθη μόνο από το μέρος του αισθήματος. 'Αλλά κείνο που αξίζει περισσότερο σ' αυτό το βιβλίο, είναι οι θαυμάσιες κι αμίμητες περιγραφές της αγρίας και πλούσιας φύσης του Άναμ, που μās μαγεύουν και μās κάνουν να παραξενευόμαστε πώς οι άνθρωποι προτιμούν να μένουν στις πόλεις, μέσα στην ξεραία και την άσημιά, ενώ μπορούνε θαυμάσια να βρουν μέρη γιομάτα ποίηση κι όμορφιά, για να ζήσουν πραγματικά.

— «Οι καταρραμένοι καιροί» του κ. Marcel Martinet έκδοθήκανε τώρα τελευταία στο Παρίσι, για δεύτερη φορά. Γραφήκανε στα 1917, ή Γαλλική όμως λογοκρισία δεν επέτρεψε την έκδοσή τους, κ' έτσι τότε ο συγγραφέας αναγκάστηκε νάν τους τυπώσει στη Γενεύη. 'Η δεύτερη έκδοση περιέχει όχτώ ακόμα καινούργια τραγουδά, που δεν αλλάζουν σε τίποτα την αξία του βιβλίου και το πνεύμα του περιεχομένου του. Κι πορεί κανείς, σε τί θήκε κακό ή λογοκρισία για την αηδία και την αποστροφή που νιώθει κάθε

άνθρωπος με καρδιά για τον πόλεμο, και σε τί την πείραξαν τα τραγουδά αυτά, τα γιομάτα πένθος και συμπόνια για τους θυσιασμένους ανθρώπους στο πεδίο της μάχης, όλων των εθνών. 'Ο ποιητής είναι από τους στρατιώτες εκείνους που, πολεμώντας, ενώνουν μιά έσωτερική επανάσταση για το καταστρεπτικό έργο, στο οποίο χρησιμοποιούν για όργανα, και που, μη μπορώντας να επαναστατήσουν και πραγματικά, ξέχυναν την αηδία και το μίσος τους για τον πόλεμο σε στίχους θερμούς, τέλειους και συγκινητικώτατους.

GRAZ.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

'Η μεταπολεμική Γερμανία. — Χριστούγεννα με πείνα.....και με βιβλίο. — Τάνθρωπιστικά ποιήματα του Goll.

Τις εβδομάδες αυτές γίνονται σ' όλες τις γερμανικές πόλεις εκδόσεις βιβλίων φιλολογικών, επιστημονικών και καλλιτεχνικών, από έκδοτικά καταστήματα και φιλολογικές εταιρίες. 'Η πρώτη γερμανική γιορτή πλησιάζει, τα Χριστούγεννα, που με όλες τις λογής λογής στενοχώριες που τραβάει ο λαός αυτός έξη χρόνια τώρα, δεν έχασε όμως την ποιητική της όμορφιά. Κάτω από το Χριστουγεννιάτικο δέντρο — το σύμβολο αυτό της αγάπης και της εύτυχίας στις βορεινές χώρες, — θ' αραδιαστούνε και πάλι οι διάφοροι μποναμάδες για μικρούς και μεγάλους. Μα σε πολλά σπίτια φέτος το χριστουγεννιάτικο τραπέζι, θά είναι σχεδόν ή και όλοτελα άδειανό. Πείνα και κρύο κι αργόσθεια θά το περιτριγυρίσουν. Πατέρες που χάσανε τα παιδιά τους, γυναίκες που δώσανε τον πιστό τους σύντροφο στο θαμό ψεύτικων ιδανικών, χλωμά παιδάκια, που δεν είδανε ακόμα εύτυχημένη μέρα, να ή εικόνα σε πολλά σπίτια της δυστυχισμένης χώρας. Μα εκεί όπου υπάρχουν ακόμα αρκετά υλικά μέσα για να εκδηλωθεί στη μεγάλη γιορτή ή οικογενειακή αγάπη και ή συζυγική αφοσίωση, — πολύ μεγάλη είναι ή φτώχεια στην εργατική και στη μέση τάξη — εκεί δε θά λείπει, κάτω από το δέντρο, το βιβλίο. Οι βιβλικές εκδόσεις που γίνονται πριν από τα Χριστούγεννα, δεν προφτάνουν να ικανοποιήσουν τους επισκέπτες. 'Ο «δάσβαρος» του 1914, ο «Ούνος», βρίσκεται στο στοιχείο του. Παρατηρούμε μονάχα με λύπη, πώς ανάμεσα στα βιβλία αυτά βρίσκονται και πολλά τέτοια, που καλύτερο θάτανε να μην έκτεθούνε. Πολλοί ποιητές και συγγραφείς φαίνεται δεν πήρανε ακόμα χαμπάρι, πώς στα τελευταία χρόνια ξεθρονιαστήκανε αυτοκράτορες, απολυτεταθήκανε λαοί, — αν και κάμποσοι απ' αυτούς σά νάλλάξανε μονάχα αφέντη!, — ιδρυθήκανε κοιμοινοστικές δημοκρατίες. Οι εύλογημένοι αυτοί, σά να ζούνε ακόμα στον περασμένο αιώνα. Μα μολαταύτα συναντά ο επισκέπτης των εκδόσεων αυτών και τους αντιπροσώπους της μεταπολεμικής Γερμανίας.

Οι ποητές αυτοί της «επανάστασης» διαφέρουν από ένα Lersch και ένα Petzold, που τους χαρακτηρίσαμε στην τελευταία μας ανταπόκριση, πρώτ' απ' όλα σε τούτο, ότι είναι απαλλαγμένοι όλοτελα από το αισθημα της πατριδας, δεν είναι Γερμανοί ή Αυστριακοί, μα «Εδρωπαίοι», άνθρωποι της γής. 'Η ομάδα των μοντέρνων ποιητών, στην οποία ανήκουν ο

Lerseh και ο Petzold, βρίσκονται, σὰ νὰ πούμε, ἀκόμα σὲ μεταβατικὸ στάδιο, δὲ φτάσανε ἀκόμα στὸ τέρας τῆς ποιητικῆς καὶ πνευματικῆς τους ἐξέλιξης, τοὺς λείπει ἡ «ευρωπαϊκὴ» συνείδησις, ἐνῶ οἱ ποιητὲς τῆς «ἐπανάστασης» ἀντιπροσωπεύουν ἀτάξια τὸ νεώτερο πνεῦμα, τὸ πνεῦμα ἐκεῖνο ποὺ χάρισε στὴ Γαλλία ἕνα Ρομάν Ρολάν καὶ ἕνα Barchusse καὶ στὴ Γερμανία ἕνα Leonhard Frank.

Στοὺς στίχους τοῦ Αὐστριακοῦ Sonnenschein. — ἔχουμε μπροστά μας τὴν ποιητικὴν του συλλογὴ «Erde auf Erden» (ἔκδοσις E. Strache στὴ Βιέννη) — ποὺ εἶναι γεμάτοι ἀπὸ παλληκαροσύνη καὶ εἰρωνεία, καίει ὁ πόνος γιὰ μιὰ καινούργια καὶ πῶς ὑψηλὴ ταχτοποίηση τῶν πραγμάτων τῆς γῆς. Ἀπάνω στὴ γῆ ὁ Sonnenschein βλέπει μονάχα ἕνα μεγάλο χάος, στὸ ὁποῖο βασιλεύει ἡ δυστυχία καὶ ὁ σκοταγμὸς τῶν ἀδερφῶν ἀναμεταξύ τους. Ἀντικρὸ στὸ Θεὸ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, τὸ «φρονιὰ Θεοῦ τῶν βασιλιάδων», δάζει τὸ «Θεὸ τῶν Λαῶν» καὶ τὸν προκαλεῖ :

«Θεὲ μου, Θεὲ τῶν Λαῶν, ξεφτυρώσου μέσα ἀπὸ τὰ αἵματα, ἐσύ ἡ Μεγάλῃ Ἀγάπῃ, γιὰ νὰ ξεπαστρέψεις ἐκείνους ποὺ σὲ μισοῦνε !

Τὸ θάρρος τῆς ζωῆς ἄς ψάλλει τὴν ἄγιαν ἐκτίμωσιν, ἡ ἐπανάστασις τῶν καρδιῶν ἄς νικήσῃ τὸ Χίρσ :

Ἡ Ἀγάπη καὶ ἡ Νεότης καὶ ἡ Ὁμορφιά θέλουνε νὰ ζοῦνε.

Σπείρε τὸ γλυκὸ θάρρος τῆς ἀγάπης !»

Ὁ πικρὸς του σαρκασμὸς φαίνεται προπάντων στὸ ποίημα «Στὸ νοσοκομεῖον». Γιὰ τοὺς γιατροὺς λέει : «Δούλοι τῆς ἐπιστήμης, ἀπὸ ἑκατὸ, μόλις ἕνας γιὰ τὸς, μόλις ἕνας ἀδερφός !»

Τὸ ποίημα αὐτὸ θυμίζει τὸ μυθιστόρημα τοῦ Leonhard Frank «Ὁ ἄνθρωπος εἶναι καλός», στὸ ὁποῖο ὁ συγγραφεὺς χτυπᾷ τὴ δουλοπρέπεια καὶ τὴν κακοήθεια τῆς ὑγειονομικῆς ὑπηρεσίας τοῦ μπουρζουαζικοῦ κράτους. Ἄλλα ἔργα τοῦ Sonnenschein εἶναι «Τὰ σλοβακικὰ τραγούδια» καὶ «Τὸ ποτήρι μου».

Ἀνάμεσα στοὺς ποιητὲς τῆς καθαρᾶ ἐπαναστατικῆς λυρικῆς ἔχουν τὴν πρώτη θέση ὁ Rubiner καὶ ὁ Goll. Τὸ ὁμορφότερο ἔργο τοῦ Rubiner εἶναι «Das himmlische Licht», ποὺ δῆκε στὴ συλλογὴ «Ἡ τελευταία παρουσία» τοῦ ἐκδότη Kur Wolff στὸ Μόναχο. (Ἡ θαυμάσια αὐτὴ συλλογὴ δημοσιεύει τὰ ποιήματα τῆς μεταπολεμικῆς σχολῆς καὶ ἔφτασε ἴσαμε σήμερον σὲ ἑκατὸ ἀπάνου κάτου ἀριθμὸς). Ὁ Rubiner, χωρὶς ἄλλο, μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ γιὰ ἀρχηγὸς τῶν ποιητῶν με διεθνικὴ συνείδησις. Ἀπὸ τὰ ποιήματά του, γεμάτα ἀπὸ φανταστικὰ δράματα, περνᾷ ὅλη ἡ κακοήθεια καὶ τὸ ψεύτικο μεγαλεῖο τοῦ πολιτισμοῦ τῶν μεγάλων πόλεων τῆς Ἑυρώπης, Ἀσίας καὶ Ἀμερικῆς. Ἡ φαντασία τοῦ ποιητῆ σὲ πολλὰ μοιάζει με κάτι σκηρὲς ἀπὸ τὸ Φάουστ. Ἡ κεντρικὴ ἰδέα εἶναι ἕνα οὐράνιο φῶς (ἀπ' ἐδῶ κι ὁ τίτλος τοῦ βιβλίου), ποὺ ξεφτυρώνει ἀπὸ τὴν ἀσκημιὰ, καὶ τὰ ψέματα τοῦ περιφημοῦ μας πολιτισμοῦ. Τὸ φῶς αὐτὸ παρουσιάζεται ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ, σβήνεται, πάλι θγαίνει, ὡς ποὺ μιὰ μέρα θὰ

λευτερώσει τὸν ὄχλο (Μοιρὰ), ποὺ ζεῖ μέσα σὲ σκοτάδι καὶ δυστυχία. Εἶναι ἡ παγκόσμια ἐπανάστασις, ἀπὸ τὴν ὁποία ὁ ποιητὴς περιμένει τὴν ἀληθινὴν εὐτυχία ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Per aspera ad astra.

Ὁ Goll μᾶς παρουσιάζει στοὺς «Διθυράμβους» του, (δῆκεν ἐπίσης στὴ συλλογὴ «Ἡ τελευταία παρουσία»), ἕνα ποιητικὸν τάλαντο σπάνιας ἀξίας. Στὸ ποίημα « Die Alpenpassion » τὸ μεγαλύτερον καὶ πῶς ἐμπνευσμένο, ἐλλεινολογεῖ ὁ ποιητὴς τὴν ἀνθρωπότητα, ποὺ με ὅλο τὸ φαινομενικὸν τῆς πολιτισμοῦ, δὲν κατάφερε νὰ ἀπαλλαγεῖ ἀπὸ τὴν ψευτιά καὶ τὸ μίσος.

«Μιὰ φορὰ σιμώσαμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον» μὰ μῖσος φεγγολοῦσε ἀπὸ τὰ μάτια μας. Πόλεμος ἐνέτωσε τὰ ἀρπαχτικὰ δάχτυλα. Καὶ μεῖς πιστεύαμε πῶς θὰ ξεφύγουμε τὴ μοῖρα μας, ὅταν ἐφευγε αἷμα ἀπὸ τὰ σώματά μας».

Καὶ ἄλλο :

«Καὶ κάθε γείτονας ποὺ τὸν σκοτώσαμε, εἶταν ἕνα ραβδί γιὰ τὸ κλουβί μας ! Κάθε ἀδερφός ποὺ τὸν φονέψαμε, εἶταν μιὰ κραυγὴ στὴν ἐρημιὰ μας !»

Μὰ τί σᾶς λέει ἐκεῖνο τὸ ὑπέροχο :

«Γῆ, σὺ βασανισμένη, αἰπὴν δούλα,
Τί ξαίρουμε ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι γιὰ τὸν πόνο σου !
Μὰ εἶσαι ἡ μητέρα μας, καὶ μεῖς σὲ χτυπᾶμε,
Ὅπως χτυποῦν τὰ μεγαλομῆνα παιδιὰ τοὺς καμ-
(πουριασμένους γονιούς,
σὲ περιφρονοῦμε, ὅπως περιφρονοῦν οἱ μπουρζοῦά
(τὶς πόρνες!)»

Ὁ ποιητὴς μας ζουλεύει τὸν αἰώνιον παγετῶνα τῶν Ἄλπεων, ποὺ μακριὰ ἀπὸ τὶς κοιλάδες στὶς ὁποῖες βασιλεύει ἡ ἀνθρώπινη δυστυχία καὶ τὸ μῖσος, ζεῖ τὴν καθαρὴ καὶ περήφανή του ζωὴ. Ἡ Alpenpassion τοῦ Goll εἶναι ἕνα ὑπέροχο ἔσμα τῆς ἀγάπης, ποὺ ὁ ἄνθρωπος θὰ τὴν ξαναβρεῖ ἂν ἀρχίσῃ νὰ ξαναγαπᾷ καὶ τὴν μητέρα γῆ.

«Ὁ μητέρα γῆ, με ἀγαποῦσε; περισσότερο παρ' ὅ,τι φανταζόμουνα.

Ὁ ἀνθρωπότητα, εἶσαι πῶς μεγάλη, παρ' ὅσο πίστευα.

Κάθε γνώση ποὺ δὲν πηγάζει ἀπὸ τὴν ἀγάπην, εἶναι ψευτιά !»

Ἀπὸ ἄλλα ἔργα τοῦ Goll ἄς ἀναφέρουμε μονάχα τὸ «Μνημόσυνο στοὺς πεσμένους τῆς Ἑυρώπης» καὶ «Ὁ νέος Ὁρφέας».

Ἡ νέα αὐτὴ λυρικὴ τῆς μεταπολεμικῆς καὶ ἐπαναστατικῆς Γερμανίας ἄς ἐμπνέψῃ καὶ τοὺς Ἑλληνες ποιητὲς, γιὰ τὴν ὁμορφὴ χώρα τους, ποὺ τόσα πρόσφερε σ' ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα, τὴν ἀπειλοῦνε ἴσα ἴσα σήμερον πάλι λογιῆς λογιῆς κίντυνοι, χάρις στὸ καπιταλιστικὸ δόγμα, ἕνω, ἕνω χίλων κυριῶν, ποὺ καθισμένον ἀναπαυτικὰ στὶς ζεστές τους πολυθρόνες, τὸ πῆρα γιὰ ἐπάγγελμα νὰ ρηξοῦνε τὴν δυστυχισμένη ἀνθρωπότητα σὲ μεγαλύτερον χάος.

Μόναχο.

ALEX STEINMETZ

ΜΙΑΤΟΣ ΚΟΥΝΤΟΥΡΑΣ
 Ἡ Φοιτητικὴ Συνοτροφία 326.
 REVUE CONTEMPORAINE
 Ὁ ποιητὴς Ρήγας Γκόλφης 212.
 ΑΘ. Γ. ΚΥΡΙΑΖΗΣ
 Ἐκατόμβη 76. — Καινούργια τραγούδια 210.
 Β. Λ.
 Εἰκόνες ἀπὸ τὸν πόλεμο (ARMIN BAGNER) 19.
 ΣΟΦΙΑ ΛΑΖΟΠΟΥΛΟΥ
 Τὸ κακό 369, — 396.
 ΦΟΙΒΟΣ ΛΑΡΑΣ
 Ἀγάπη 44, — Στερνὲς ἀναλαμπές 356, — Ἔγες 405.
 ΛΑΥΡΑΣ
 Παλιὲς θύμησες 60, — Δέηση 124, — Ἡ χαρά 140, — Κάτω ἀπ' τὸν πεῦκο 198, — Χωριατοπούλα 223, — Ὁ πραγματευτὴς 292, — Ἡ ἀγιογδύτρα 307.
 Θ. ΛΑΣΚΑΡΙΔΗΣ
 Κανόνια (Π. Σλαβέβιτς) 366.
 ΑΓΗΣ ΛΕΒΕΝΤΗΣ
 Γάμος 262, — Ἀπόψε τὰ μεσάνυχτα 310.
 ROBERT LEBRUN
 Αὐτοὶ οἱ δειλοὶ !... (μεταφ. Ἐ. Μπαμπάλου) 404.
 Σ. ΛΕΥΚΑΣ
 Εἰρήνη 187.
 Κ. ΜΑΚΙΣΤΟΣ
 Παραμύθημα 286.
 Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ
 Γιὰ κάποιον 22, — Στὴ μνήμη τοῦ Κ. Χατζόπουλου 83, — Γιὰ ἓνα ἐπίγραμμα 124.
 ΔΥΣΣΗΣ ΜΑΡΜΑΡΗΣ
 Εἰδιωτικὴ 399 —
 ΕΥΘΑΛΙΑ ΜΠΑΜΠΑΛΟΥ
 Αὐτοὶ οἱ δειλοὶ !... (τοῦ R. Lebrun) 404.
 Κ. ΜΕΛΙΣΣΑΡΟΠΟΥΛΟΣ
 Τὸ τετράφυλλο τριφύλλι 294.
 ΜΙΑ
 Μουσικὴ 368.
 ΔΟΡΑ ΜΟΑΤΣΟΥ
 Πόθος 254, — Τραγούδι 326.
 Χ. ΜΟΛΙΝΟΣ
 Ἡ πατριδολατρεία τοῦ Ἰδα 126.
 ΣΠ. ΜΟΥΛΙΟΣ
 Τί δυστυχία πὸν ἔπαρχει στὸν κόσμον 28.
 ΔΗΜΟΣ ΝΗΣΙΩΤΗΣ
 Σαραζωνάνεμα 236. — Πρωινὸ περιπάτου 332.
 — Στὴν Πάτρα ξυπνᾶνε 403.
 Ο ΝΟΥΜΑΣ
 Φαινόμενα καὶ Πράγματα, 13 — 27 — 43 — 59 — 75 — 107 — 123 — 139 — 155 — 171 — 187 — 203 — 221 — 235 — 253 — 267 — 285 — 299 — 315 — 331 — 349 — 365 — 381 — 395. — Ἡ πολιτικὴ μεταβολὴ καὶ ἡ ἐκπαιδευτικὴ μεταρρύθμιση 307.
 ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
 Τὸ διήγημα καὶ ὁ κ. Βουτυρᾶς 133 — 156 — 172 — 179. — Τὸ Θέατρο τῶν Ἰδεῶν καὶ ὁ κ. Ταγκόπουλος 324 — 350 — 353.
 ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ
 Ἐνας ἄνθρωπος σ' ἓνα χωριό 51. — Γύρω στὸν

ποιητὴ 84. — Τοῦ Πέτρου Βασιλικῶ 92. — Νεκρικὴ ὁδὸς 99. — Γύρω στὸν ποιητὴ 131, — 164

ΛΕΑΝΤΡΟΣ ΠΑΛΑΜΑΣ
 Ἀνοιξη στὸ Μοντρέζ 148.

ΑΔΕΣ. ΠΑΛΛΗΣ
 Τοῦ Τσοῦ 67. — Κοιτάζω - Ἄλλιο 148, — Κοιτάζω 262. — Κοιτάζω 316.

ΠΑΝΟΣ ΠΑΝΑΣ
 Τὸ μεγάλο μῖσος 225.

Δ. ΠΑΠΑΓΓΑΛΑΝΗΣ
 Οἱ γῶμες καὶ οἱ ἀρθρογραφίες τοῦ κ. Καθηγητῆ 47.

Γ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ
 Τιμὴ στὸς Χιώτες 147.

Γ. ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ
 Ὁ Μετανάστης 21 — 37 — 52.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ
 Ὁ Ἐμφυλιωτὴς 44. — Ἡ δόξα τοῦ Καθηγητῆ 68. — Ὁ Δηγηματογράφος Κ. Χατζόπουλος 86. — (Κριτικὲς σελίδες) Πέρσαι 229. — Μιχ. Μητσάκης 260. — Τὸ παιδί τ' ἀφέντη 338. — Ἐνα ὄνειρο πὸν σβήνει 382 — 388.

ΙΟΥΛΙΑ ΠΕΡΣΑΚΗ
 Ἑλληνας ἐργάτης 243.

ΠΙΚΡΑΓΚΑΘΗΣ
 Σὲ δημοσιογράφου 319. — Σὲ ὑπουργὸ χειροῦργο, Στὸ γενικὸ του Γραμματεῖα 349.

Ρ.
 Στὸ ἀδικοσκοτωμένο παλληκάρι 102.

ΙΩΣΗΦ ΡΑΦΤΟΠΟΥΛΟΣ
 Ἐγὼ 222. — Ὅρθος στὴν πλώρη ὁ Χάροντας, Διαδάτης 335.

ΔΩΡΟΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΑΔΗΣ
 Ματαιότης 381.

Χ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΑΔΗΣ
 Τετράστιχα 4 — 230.

ΣΑΤΑΝΑΣ
 Αἰσώπειοι μῦθοι 400.

ΣΗΝΑΜΣΙΑ
 Τὸ ταξίδι 223. — Γερμανικὴ ποίηση Ἡ ἀνοιξὴ (ἀγνώστου) 292, — Φθινόπωρο (Flaischen) 292, — Διακονίαρη ἀγάπη (Storm) 292, — Ψηλὲς κορφές 368.

Α. ΣΤΑ.Ι.ΝΜΕΤΣ
 Οἱ ἐπιγραφές τῆς Ἑβραϊκῆς κατακόμβης στὸ Μοντεβέρντε τῆς Ρώμης 270.

ΣΜΑΡ. ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΥ
 Στὸ μουσικὸ Π... 356.

Δ. Π. Τ.
 Σὲ περασμένα χρόνια 141, — Περνώντας τὸ ποτάμι 293.

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ
 Δυὸ νεκροὶ 67, — Ὁ ἄνθρωπος 83, — Ὁ Ἰδας 109, — Μὲ τὰ καλωσορίσματα 125, — Ἐπαγγέλματα 166.

ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ Δραματικὴ τοῦ Ἑλλην. Ὁδείου 36. — Πεζὰ τραγούδια (Ἵμναιος, Πέρασμα, Στενὸ συναπάντημα, Ἐρωτικὸ μεθῆσι) 204. — Ἀπὸ τὰ νησιά τοῦ Αἰγαίου (Σφουγγαράδες, Πάρος, Τρεχαντήρι) 209. — Κίστρο 259.

ΑΛΦΡΕ ΤΕΝΥΣΟΝ

Σπάξε, Σπάξε, Σπάξε (Φ. Γιοφύλλης) 4.

Α. ΤΟΛΣΤΟΗ

Ἵστερ' ἀπὸ τὸ χορὸ (Ἰουλίας Δημητριάδη) 115.

ΤΟΥΡΓΚΕΝΙΕΦ

Ὁ κατάδικος (Στ. Χάρης) 274.

Α. ΤΡΑΝΟΣ

Ὁ ἐθνικιστῆς, ὁ ἀντιπολιτευόμενος 100.

ΤΥΜΦΡΗΣΤΟΣ

Πέρσες 308.

Μ. Φ.

Μαργαριτάρι 146.

Μ. ΦΙΛΗΝΤΑΣ

Ὁρφογραφικά 14, — 46, — 140. — Ἦσκιος 30. — Ἀκέριος - ὀλάκερος 61. — Ἄλι 212.

ΤΑΚΗΣ ΦΙΤΣΟΣ

Οἱ ἄνθρωποι 309.

LA FONTAINE

Ὁ ἥλιος καὶ οἱ βασιλεῖς (Ε. Α.) 381.

ΦΟΥΛΜΕΝ

Σήμερα 378.

ΜΑΡΙΚΑ ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ

Εἰδωλοκίττη; 405.

Κ. ΦΙΡΑΙΓΚΟΣ

Σονέτα 269.

Γ. ΦΤΕΡΗΣ

Ἐλεγειακά Ἐξάστιχα 353.

ΦΟΥΛΛΑ ΦΥΛΛΗ

Γιὰ τὴν ἀνάσταση τοῦ Δασκάλου 29.

ΑΛΕΚΟΣ ΦΩΤΙΑΔΗΣ

Χανούμισσα 166.

Π. ΧΑΛΚΟΣ

Ὁ πολιτικὸς Ι. Δραγοῦμης 108.

ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

Γέλια στὸ θάνατο 205. — Τὰ κρασιά τοῦ κύρ-
Στρατῆ 268 — Κακίττος 415.

ΣΤΕΦ. ΧΑΡΗΣ

Ὁ κατάδικος (Τουργκένιεφ) 274.

Κ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀπὸ τὰ γράμματά του, 93

Γ. ΧΕΚΙΜΟΓΛΟΥ

Ἄμαρτιες γονέων 300.

Ν. ΧΡΗΣΤΙΑΔΗΣ

Τραγούδια 29.

ΑΓΓ. ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΟΣ

Τὰ τραγουδάκια τῆς ἀγάπης μου 222.

Ψήφισμα Δημοδιδασκάλων Χίου 3.

ΨΥΧΑΡΗΣ

Ὁ Ἰδας 227. — Θάνατος Παλλημαριοῦ 241. —
Κοιτάζω, 242. — Τὸ Στέμμα τοῦ Πόνου καὶ τῆς Ἀ-

νάτης 273. — Πεζὰ τραγούδια (Ὁ γιὸς τοῦ δουτη-
χτῆ, Μαθητῆς καὶ Δάσκαλος, Τὸ πρόσωπό του, Στὰ
ἄδρατα,) 291.

ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

Γ. ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ, Παλαιοντολογι-
μοί 14. — ΜΙΑΤΟΣ ΠΑΛΑΒΙΑΔΗΣ, Πῶς δουλεύ-
ουν μερικοί... — Μ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ, Οἱ
σημερινοὶ Νέοι 30. — Δ. ΠΑΠΟΥΛΙΑΣ, Πρὸς τοὺς
Δασκάλους 30. — Τὸ γράμμα τοῦ Καθηγητῆ 79. —
Π. ΓΛΕΖΟΣ, Γιὰ τὸ Σοφοῦλη 98. — Κ. ΚΑΡ-
ΒΟΥΝΗΣ, Λόγια ἐργάτη 98. — ΤΡΙΓΛΩΣΣΟΣ,
Ἡ γλώσσα τοῦ Νισβάνα 128. — Σ. Μ., Παλαμᾶς
καὶ Ἰδας 175. — Α. Ω., Ἀθηναῖες καὶ Παριζιάνες,
— ΕΝΑΣ ΒΟΛΙΩΤΗΣ, Τὰ Βολιώτικα 238. —
ΑΡΙΣΤ. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ, Οἱ ταλλαράδες 238. —
ΠΡΟΣΕΧΤΙΚΟΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ, Γιὰ τὸν ποιητῆ
Ἀθανασιάδη 238. — Π. ΜΠΕΦΑΝΗΣ, Πολλὸ σω-
στά 253. — ΝΙΚΙΑΣ, Τὸ σκίτσο τοῦ Μητσάκη 286.
— ΤΟΥΡΚΟΕΜΑΔΑΣ, Γιὰ δέσιμο 318. — ΝΕΟ-
ΠΤΟΛΕΜΟΣ, Νιῶτα ζωντανά 318. — ΣΜΑΡ. ΣΤΑ-
ΜΑΤΟΠΟΥΛΟΥ, Ἐπατριδῆς Ποιητῆς 335. — ΝΙ-
ΚΟΣ ΣΠΑΝΟΠΟΥΛΟΣ, Ὅλοι ἐνωμένοι 378. —
Ε. Μοσχονᾶς, Γιὰ τὸ δόγμα τῆς κρίσης σε). 411.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

15, — 47, — 414 — 143, — 159.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

15, — 31, — 47, — 63, — 80, — 82, — 98, —
128, — 143, — 146, — 176, — 178, — 208, —
224, — 239, — 256, — 271, — 286, — 303, —
319, — 335, — 352, — 368, — 378, — 386.

ΕΙΚΟΝΕΣ

Ἀπὸ τὸ Δὸν Κιχῶτη, 17 — 25 — 33 — 42 — 49
113 — 129 — 145 — 216 — 233 — 361 — 379.
— Κ. Χατζόπουλος 81 — 88. — Ἴων Δραγοῦμης
(ΙΔΑΣ) 97. — Ε. Ἀθανασιάδης 193. — Μ. Μη-
τσάκης 257. — Ἀργ. Ἐφταλιώτης 289. — Σοφία
Λαζοπούλου 369. — Ἀντρέας Λασκαράτος 385.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

15 — 47 — 82 — 143 — 166 — 182 — 208
— 286 — 303 — 335 — 352 — 400.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

14 — 62 — 175 — 190 — 206 — 236 — 254
— 270 — 275 — 302 — 332 — 367 — 383 —
389.—412.

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

45 — 62 — 78 — 126 — 141 — 158 — 190 —
206 — 237 — 255 — 276 — 302 — 317 — 333
— 352 — 367 — 383 — 390 — 412.

ΤΙ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΑΛΛΟΙ

Ἀπροσεξίες 2. — Ἀπὸ τὸ Διδασκαλ. Συνέδριο
Χίου 18, 34. — Τὰ τρία Π 34. — Ὁ Νουμᾶς 50. —
Τὸ παράδειγμά του 66. — Διὰ τὸν Δραγοῦμην 114'
— Καλόπιστος Βενιζελισμὸς 130. — Τὰ ρούβλια 162.
— Καὶ ἄλλη ἀνακρίβεια 162. — Τ' Ἀντριώτικα 178.
— Καὶ μὴ χειρότερα 194. — Ἐθνοκράτεια ὁ Μι-
στούτης 224. — Μητσάκης 226. — Τὰ γράμματα
Ψυχάρη - Πάλλη 258. — Μιὰ μήνυση 258. — Ἡ
Κα Περασάκη 258. — Λησμονημένος λογοτέχνης 290.
— Σωστά λόγια 306. — Οἱ γλωσσαμύνητορες 322. —
Τὸ ἐκπαιδευτικὸ 386.